

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR :
ION S. CODREANU
Avocat,

DIRECTOR :
I. GR. PERIȚEANU
Avocat, fost Ministru

PRIM REDACTOR :
ALEXANDRU VELESCU
Doctor în Drept, Avocat

COMITETUL DE DIRECȚIE :

Traian Alexandrescu, fost decan al Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosif G. Cohen**, Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **Gr. Condurafu**, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Dem. I. Dobrescu**, Primarul General al Capitalei; **Vințilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **Eugen Pețit**, Consilier la Inalta Curte de Casație; **G. Petrovici**, Prodecan al Baroului Ilfov; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stăncănovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru, Avocat; **Hariton Udrea**, Judecător Trib. Ilfov; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar.

SECRETARI DE REDACȚIE :

E. C. Decusară, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat

S U M A R

- *Instrăinarea Codurilor. Din Proiectul Codului Civil* (urmare) de Judex;
- *Regimul dotal din Vechiul Regat are aplicare în Bucovina* (Ardeal), de D. Ștefănescu, Magistrat;
- *Metode periculoase*, de Const. Alexandrescu, Magistrat.

JURISPRUDENȚE :

- Curtea de Casație s. I: *Vasilica Bărzofesca cu Petre N. Nan* (Act sub semnătură privită. Lipsa dublului exemplar. Nevalabilitate. Transcrierea actului Nu remediază lipsa mențiunii dublului exemplar. Indivizibilitatea mărturisirii);
- Curtea de apel București s. V: *Ana Schwartzman cu Iancu Simionescu* (Lucru judecat. Tutore ad-hoc. Necesitatea jurământului de omologare a avizului Consiliului de familie pentru numirea lui, Prescripția de 5 ani, în materie de adjudecare de imobile se aplică și părților sau numai terților? E acordată numai pentru evicțiune sau revendicare sau și pentru anulare?); cu *Notă* de Alex. Velescu și Louis Sorin, avocați;
- Curtea cu Jurați Olt: *Al. Răduț cere a i se calcula pedeapsa cu începere dela 6 Oct. 1928* (De când are a se calcula pedeapsa unui condamnat, când recursul i s'a admis și instanța de trimitere l'a condamnat la o pedeapsă mai mică? Art. 32 al. 3 C. penal), cu *Notă* de Vințilă Dongoroz;
- *Recenzii*, de Al. Velescu.

INSTRĂINAREA CODURILOR

(Urmare. Vezi No. 16, 17 și 18 din 1933)

Continuăm — fără comentarii — publicarea extra-
Legislativ, pentru a se vedea măsura în care autorii
selor din proiectul Codului civil elaborat de Consiliul
lui au urmat modelele germano-maghiare.

I

Din Proiectul Codului Civil

Proiectul codului civil român¹⁾

Tutela, curatela și administrațiunea
vremelnică

CAPITOLUL I

Tutela minorului

Art. 376. — Tutela se va deschide când amândoi părinții au murit, sunt necunoscuți sau decăzuți din puterea părintească.

Dacă amândoi părinții, sau cel care supraviețuiește sunt interziși, dispăruți sau în neputință de a-și manifesta voința, se va deschide o tutelă vremelnică.

Tutela vremelnică se va deschide deasemeni când unul din părinți este inter-

Codul civil german²⁾

Tutela

TITLUL I

Tutela asupra minorilor

Art. 1773. — Un minor obține un tutor, dacă nu stă sub puterea părintească sau dacă părinții nu sunt în drept a reprezenta minorul nici în cece privește persoana lui, nici în afacerile privitoare la averea lui.

Un minor obține un tutor și atunci dacă statul familiei lui nu se cunoaște.

Proiectul codului civil maghiar³⁾

Tutela și curatela

CAPITOLUL I

Tutela minorilor

Art. 228 — Dacă nu trăesc părinții minorului, sau dacă nici unul din ei nu e îndreptățit la reprezentanța lui legală, minorul este pus sub tutelă.

E pus sub tutelă și minorul căruia nu i se poate stabili situația familială.

¹⁾ Textul deșus la Cameră.

²⁾ Traducerea d-lui Em. Casăleanu, Buc. 1914.

³⁾ Traducerea din volumul „Minoritatea” de d-l Consilier G. P. Doan.

zis, dispăruț sau în neputință de a-și manifesta voința, iar cellalt este decăzut sau necunoscut.

Art. 377. — Oricare ar fi numărul copiilor, se va numi un singur tutor.

Art. 378. — Părintele va putea desemna prin înscris autentic sau în formă testamentară, persoana ce urmează a fi numită tutor copiilor săi.

Desemnarea făcută de părintele care în momentul morții sale nu avea exercițiul puterii părintești, va fi nulă.

Art. 379. — Cel chemat la tutelă în temeiul art. 378, nu poate fi înlăturat fără consimțământul său decât dacă se află în cazurile prevăzute de art. 383, dacă este împiedecat să ia în primire tutela sau dacă prin numirea sa interesele minorului ar fi primejduite.

Dacă cel chemat este numai vremelnic împiedecat, instanța tutelară după încetarea împiedicării îl va numi tutor, la cererea sa, în locul celui ce îndeplinea această sarcină.

Art. 380. — În lipsă de tutor desemnat, instanța tutelară va numi tutor, dacă motive temeinice nu se împotrivesc, o rudă sau un afin, în măsură să îndeplinească această sarcină; se va ține seamă de legăturile personale și de apropierea domiciliului.

Art. 381. — Instanța tutelară va numi copilului părăsit, ca tutor, pe cel care-și ia fără plată sarcina creșterii sale.

Când copilul părăsit a fost încredințat de instanța tutelară unui așezământ de ocrotire, direcțiunea acestuia va avea asupra persoanei minorului exercițiul drepturilor recunoscute tutorului.

Art. 382. — Nu va putea fi numit tutor cel înlăturat prin înscris autentic, sau în formă testamentară, de părintele care exercită singur în momentul morții sale puterea părintească.

Art. 383. — Nu va putea fi tutor:

1. Minorul, interzisul sau cel pus sub curatelă;
2. Cel decăzut din puterea părintească
3. Cel destituit din vre-o tutelă;
4. Falitul nereabilitat;
5. Cel care a suferit o degrađațiune civică sau cel cu rea purtare în deobște cunoscută;
6. Cel care însuși sau al cărui soț, ascendent sau descendent, are cu minorul un proces, purtând asupra stării civile a acestuia sau asupra unei părți înseminate din averea lui.

Art. 384. — Tutela este o sarcină personală obligatorie și fără plată.

Art. 1775. — Tribunalul de tutelă, întrucât nu există motive particulare pentru înstituire de mai mulți tutori, trebuie să numească un tutor pentru pupilul...

Art. 1777. — Tatăl nu poate numi un tutor, decât numai dacă în timpul morții sale îi aparținea puterea părintească asupra copilului; el n'are acest drept dacă nu posedă și dreptul de a reprezenta copilul relativ la persoana sau afacerile de avere. Aceiași dispoziție se aplică și în privința mamei.

Al. 3. Numirea tutorului se face prin dispozițiune de ultimă voință.

Art. 1778. — Acela care este chemat tutor în virtutea art. 1776, fără consimțământul său, nu poate fi înlăturat decât dacă după art. 1780, 1784 nu poate sau nu trebuie să fie numit tutor, sau dacă este împiedecat a accepta tutela, sau dacă e refuză primirea, sau dacă acceptarea sa este tardivă, sau dacă numirea sa ar periclita interesele pupilului.

Dacă cel chemat este împiedecat numai în mod trecător, atunci tribunalul de tutelă, după trecerea împiedicării și după propunerea sa, trebuie să-l numească tutor în locul tutorului de până acum.

Art. 1779. — Dacă tutela nu este de încredințat nici unuia din cei chemați conform art. 1776, atunci tribunalul de tutelă, după avizul consiliului orfanal al comunei trebuie să aleagă tutorul.

Tribunalul de tutelă trebuie să aleagă o persoană care după raporturile ei personale și situațiunea averii ei precum și după alte circumstanțe este propriu pentru conducerea tutellei. La alegere trebuie să se ia în considerație și credința religioasă a pupilului. Rudele și aliatele pupilului sunt de preferat.

Art. 1782. — Tutor nu trebuie să fie înstituit acela, care prin dispozițiunea tatălui sau a mamei legitime a pupilului este exclus dela tutelă.

Asupra excluderei se aplică dispozițiile art. 1777 (v. supra).

Art. 1780. — Nu poate fi înstituit tutor acela care este juridiceste incapabil, sau care este interzis pentru slăbiciune mentală, prodigialitate sau beție.

Art. 1781. — Nu trebuie să fie înstituit tutori:

1. Minorii sau acei cari conf. art. 1910 sunt puși sub tutelă provizorie.
2. Cel care conform art. 1910 pentru girarea afacerilor averii sale are pus un curator;
3. Falitii în timpul falimentului;
4. Cei declarați la pierderea drepturilor civile, întrucât nu rezultă altele din dispozițiile codului penal.

Art. 1786. — Fiecare german trebuie să accepte tutela pentru care este ales de tribunalul de tutelă...

Art. 1836. — Tutela se girează gratuit.

Art. 230 al. 1. — Autoritatea tutelară numește pentru fiecare minor de regulă câte un tutor, pentru frați de regulă un tutor comun.

Art. 232. — În primul rând poate fi chemat la tutelă acela pe care l-a designat părinții în dispoziția lor pentru caz de moarte.

Designarea părintelui e nevalabilă dacă la moarte nu avut cădere să reprezinte pe copil fie în cauze personale fie în cauze patrimoniale.

Art. 234. — Cel care în baza art. 232 sau 233 are chemare să fie tutor, poate fi omis numai dacă e oprit a fi sau e incapabil a fi tutor, dacă e împiedecat a lua în primire funcțiunea de tutor, ori amână mereu, sau numirea lui periclitizează interesele minorului.

Dacă cel care are chemare la funcțiunea de tutor este împiedecat provizor la luarea în primire, în urma cererii sale autoritatea tutelară după încetarea piedicii, îl numește pe el în locul tutorului de până atunci.

Art. 235. — Dacă nu există nici o persoană care în baza art. 232—234 ar urmă să fie chemată la tutelă, autoritatea tutelară numește tutor după ascultarea rudelor sau afinilor și a organului administrativ delegat în acest scop, dând întru cât e posibil prioritate soțului; minorului sau unei rude ori afin al minorului.

La numirea tutorului trebuie a se observa în deosebi, ca persoana lui să fie aptă pentru îndeplinirea funcțiunei luându-se în considerare situația sa, situația personală și patrimonială a minorului precum și alte condițiuni de echitate.

Art. 236. — Autoritatea tutelară de regulă nu trebuie să numească tutor pentru minorul plasat într'un institut de corecțiune public sau sub supraveghere administrativă, institut de educație festată, azil pentru copii găsiți sau alt institut filantropic.

Art. 237. — Cât timp minorul amintit în art. 236 nu are tutor, drepturile și îndatoririle tutorului le exercită direcțiunea institutului...

Art. 241. — Nu se poate numi ca tutor persoana exclusă prin dispoziția pentru caz de moarte de către părintele îndreptățit la designarea tutorului, în afară de cazul când omiterea lui e împotriva intereselor minorului.

Art. 239. — Nu poate fi numit tutor cel care este permanent incapabil, minor sau pus sub tutelă.

Art. 240. — Nu se poate numi tutor cel:

1. A cărui minoritate este prelungită provizor sau care este pus provizor sub tutelă.
2. Cel pentru care s'a numit în baza art. 322 un curator pentru rezolvarea chestiunilor sale materiale.
3. Falitul.
4. Cel condamnat la pierderea funcțiunei, în timpul fixat pentru aceasta.
5. Cel ce se află cu pupilul într'un proces sau litigiu de care depinde starea materială sau un interes material important al pupilului.

Art. 244. — Cetățeanul maghiar care are apartenența sau domiciliul pe teritoriul acestei legi trebuie să primească tutela încredințată lui de autoritatea tutelară.

Art. 385. — Vor fi apărați de tutelă:

1. Miniștrii și subsecretarii de stat;
2. Membrii Curții de casație și membrii Ministerului Public depe lângă acea Curte.
3. Membrii de orice grad ai consiliului Legislativ.
4. Prim. președinții și președinții Curții și tribunalelor;
5. Slujitorii deferițelor culte;
6. Militarii în activitate;
7. Cei trimiși în misiune în țară străină;
8. Directorii generali ai administrațiilor publice autonome;
9. Prefecții;
10. Cei ce îndeplinesc o funcțiune publică în alt județ decât cel al sediului tutelă).

Art. 386. — Vor fi asemeni apărați de tutelă:

1. Femeea;
2. Cel care a împlinit vârsta de 60 ani;
3. Cel care exercită puterea părintească asupra patru copii;
4. Cel care poartă sarcina unei tutele.

Art. 387. — Vor putea fi apărați de tutelă:

1. Cel care nu este nici rudă, nici afin cu minorul, dacă în cuprinsul județului, unde minorul își are domiciliul, se află o rudă sau un afin, în măsură să îndeplinească sarcina tutelei;
2. Cel care din pricina vreunei infirmități, nu ar putea s'o îndeplinească decât cu greutate;
3. Cel care având domiciliul departe de locul unde se află cea mai mare parte a bunurilor minorului nu ar putea să le administreze decât cu mari cheltuieli și greutate.

Art. 388. — Apărarea în cazurile prevăzute de art. 383, 386 p. 4 și 387 p. 1, va putea fi cerută în termen de o lună dela comunicarea numirii

Art. 389. — Cel care a cerut să fie apărat de tutelă va îndeplini vremelnic însărcinările tutorului.

Art. 390. — Instanța tutelară va putea constrânge prin amendă civilă până la 5000 lei pe cel care a fost numit tutor să ia în primire tutela.

Amenda va putea fi reînviată de cel mult trei ori, la răstimp de cel puțin 8 zile.

Art. 391. — Drepturile și îndatoririle tutorului vor începe dela data când a fost comunicată numirea.

Până la această dată, instanța tutelară va lua din oficiu măsurile cerute de interesele minorului, putând chiar să numească curator special.

Art. 392. — Tutorul va putea cere o plată potrivită dacă averea minorului și greutatea administrațiunii ar îndreptăți o asemenea măsură.

Instanța tutelară va putea oricând să schimbe după împrejurări hotărârea ce a luat.

(Va urma)

Art. 1784. — Un funcționar sau membru al clerului care după legile țării are necesitate de o permisiune specială pentru acceptarea unei tutele, nu poate fi numit tutor fără permisiunea prevăzută.

Art. 1786. — Poate refuza acceptarea tutelei:

1. O femeie;
2. Acela care are mai mult ca patru copii minori legitimi...
3. Acela care din cauză de boală sau infirmitate este împiedecat a gira regulat tutela.
4. Acela care din cauza depărtării domiciliului său dela sediul tribunalului de tutelă nu poate gira tufela fără greutatea prea mari;
6. Acela care în virtutea art. 1844 este ținut a da cauțiune;

7. Acela care girează mai mult decât o tutelă sau curatelă.

Art. 1786 al. ultim. — Dreptul de refuz se stinge dacă nu se validează la tribunalul de tutelă, înainte de numire.

Art. 1787 al. 2. — Dacă tribunalul de tutelă declară refuzul ca nemotivat, atunci cel ce refuză, fără prejudiciul mijloacelor ce-i aparține, după propunerea tribunalului, trebuie să primească provizoriu tutela.

Art. 1788. — Tribunalul de tutelă poate impune prin penalitate celui ales ca tutor acceptarea tutelei.

Penalitatea simplă nu poate întrece suma de 300 mărci. Penalitățile nu pot fi pronunțate din nou, decât numai în intervale de timp de cel puțin o săptămână. Mai mult de trei amende nu se pot pronunța.

Art. 1736. — Tutela se girează gratuit. Totuși tribunalul de tutelă poate acorda tutorului, iar dintr'un motiv special și contratutorului, o indemnizație convenabilă. Acordarea aceasta are loc numai atunci dacă averea pupilului precum și cuprinsul și importanța afacerilor tutelare le permit. Indemnizația poate fi modificată sau retrasă în orice timp pentru viitor.

Art. 287 al. 1. — De regulă tutorul nu primește nici un onorar.

Art. 243. — Nu poate fi numit tutor cel căruia din cauza funcțiunii sale legea specială îi interzice a primi tutela. Cel care potrivit unei legi speciale poate primi tutela numai cu autorizația autorității, nu poate fi numit tutor decât cu autorizația acelei autorități.

Art. 245. — Se pot apăra de tutelă (v. infra).

2. Militarul în activitate.

Art. 245. — Se pot apăra de tutelă:

1. Femeea;
3. Cel care poartă grija mai mult de 4 urmași;
4. Cel care a împlinit vârsta de 60 ani.
5. Cel care din cauza boalei sau vreunui defect sau a profesiunii sale nu poate îndeplini cum trebuie funcțiunea de tutor;
6. Cel care are domiciliul la așa depărtare de sediul autorității tutelare, sau de locul unde se află averea minorului încât tutela ar fi pentru el o sarcină prea grea.
7. Cel pe care autoritatea tutelară l-a somat la prezentare de garanție;
9. Cel care poartă deja două sau mai multe tutele, tutelă de control sau curatelă...

Art. 245 al. ultim. — Dreptul de a fi apărat de tutelă se poate opune numai până la investirea cu tutela.

Art. 246. — Dacă autoritatea tutelară a respins cuiva excepțiunea ridicată contra numirii sale ca tutor, la somarea autorității tutelare, acesta este obligat să îndeplinească provizoriu tutela...

Art. 247. — Autoritatea tutelară poate constrânge prin amendă pentru a lua în primire tutela pe cel care fără motiv legal nu primește sau refuză tutela...

Amenda nu poate fi mai mare de 200 cor., nu poate fi transformată în închisoare și pentru aceiaș tutelă, în caz de insucces poate fi repetată de cel mult trei ori, însă la intervale mai lungi de 8 zile.

Art. 251. — Drepturile și îndatoririle tutorului încep dela instalare.

Art. 287. — De regulă tutorul nu primește nici un onorar

Autoritatea tutelară poate însă fixa un onorar atât pentru tutor cât și pentru tutorul de control; dar va face aceasta numai când e justificată de condițiile personale și patrimoniale ale pupilului și de importanța și înfînderea activității tutorului și a tutorului de control.

Autoritatea tutelară poate schimba pe viitor oricând cuantumul onorariului putându-l chiar desființa cu totul.

JUDEX.

1) Iată un articol în care s'a ținut seamă și de codul civil român, deși redacțiunea art. 1784 cod. civil german și art. 243 pr. codul civil maghiar era prin excepție mai concisă. Care să fie utilitatea enunțărilor din art. 385 al proiectului (N. R.)

Regimul dotal din Vechiul Regat are aplicare în Bucovina (Ardeal)

Până către sfârșitul anului 1928, batalionul 12 Vânători de Munte și-a avut garnizoana în orașul Suceava, după care și-a strămutat-o definitiv la Lugos.

Cât timp a fost stabilit în acest oraș, s'au contractat căsătorii de către ofițerii lui, cu fete din Bucovina, pe baza legii căsătoriilor militare din 1900, depunându-se la această secție recipiselé fondului dotal inalienabil în bani sau efecte de stat, așa cum prescrie art. 7 din acea lege.

Pe de altă parte, tot la această secțiune și tot pe baza precitatului articol, s'au depus recipise de către constituitorii dotelor soților de ofițeri, cu domiciliile și garnizoanele în alte orașe ale țării.

Socotim că și într'un caz și în cellalt, nu acest tribunal are a păstra acele recipise și nici administră fondurile dotale respective, pentru următoarele considerațiuni:

Drepturile soților referitoare, pe de o parte la averea dotală, pe de alta parte la bunurile parafernale, sunt, în unele puncte de importanță principială, mai aceleași în codul civil român ca și în codul civil austriac, în vigoare în Ardeal și Bucovina. Definiția dotei din art. 1233 al codului civil românesc e aproape aceeași ca și cea din §-ul 1218 al codului civil Austriac; iar dispozițiunea din §-ul 1245 din codul civil românesc care prevede că bărbatul se face proprietar al obiectelor mișcătoare dotale când ele au fost prețuite prin contractul de căsătorie, seamănă intrucâtva cu dispozițiunea din §-ul 1227 din codul civil Austriac, după care, când dota consistă în numerar, în creanțe cesionate sau în lucruri consumptibile, bărbatul devine proprietar nemărginit al acestor lucruri. Deasemenea dispozițiunea din acest paragraf al codului Austriac referitoare la uzufructul bărbatului asupra dotei, este similară celei din art. 1243 codul civil român.

Relativ la averea parafernală, codul Austriac lasă, ca și cel român, neatinsă de faptul căsătoriei, averea pre-matrimonială, cu deosebirea numai că codul Austriac, în § 1237, adaugă că, în caz de dubiu, se presupune că o dobândire este făcută de bărbat, iar, pe de altă parte, pe când codul român în art. 1285, acordă femeiei administrarea și folosința averii sale parafernale, codul Austriac, în § 1238, dispune că, atâta timp cât femeia nu ridică opoziție, ea este presupusă de-a fi încredințat bărbatului administrarea averii sale libere.

Relativ la dota imobilă, o restricțiune oare-care a alienabilității este cu totul streină dreptului Austriac. De asemenea nu există vre-o cerință de consimțământ al bărbatului și de loc nu este prevăzută o supraveghere sau curatelă oare-care exercitată de Justiție în această privință și nici vre-o competență de-a examina sau aproba oare care acte de așa natură din partea soților sau a unuia din ei, și anume nici relativ la dota mobilă nici la imobilă. În rezumat: nu există vre un analogon al dispozițiilor din art. 1248 — 1255 și 1285 cod civil român, în codul, Austriac. Contractele dotale neputând fi dresate de cât de notarii publici, justiția n'are prilejul în Bucovina, să intervină la astfel de contracte și anume, nici măcar să le legalizeze, ceea-ce la alte contracte ar putea să fie cazul. Chiar femeia minoră fiind conform, § 173 cod civil Buc., când se căsătorește, sub tutela tatălui, în ce privește averea ei, nu poate să aibă loc, nici în acest caz, vre-o

competință absolută a trib. domiciliului conjugal pentru supravegherea administrării din partea tatălui tutor, ci intervine, în astfel de cazuri, instanța tutelară, care după împrejurările cazului, este chemată, conform § 109 al normei de jurisdicțiune în Bucovina (Leg. din 1 Aug. 1895 f. l. i., III) de a decide în cauză.

Urmează din cele ce preced că, în Bucovina, în nici un fel de împrejurări, nu poate fi invocată competența tribunalului de domiciliu al soților, fie pentru autentificarea de acte (o astfel de atribuțiune chiar de loc nu au tribunalele din Bucovina, funcțiunea fiind încredințată notarilor publici), fie, mai ales, pentru administrarea averii dotale sau examinarea și eventual aprobarea diferitelor acte cari privesc referințele patrimoniale ale persoanelor căsătorite sau anumite tranzacțiuni, fie relativ la dota fie relativ la averea parafernală.

Nici ofițerii, a căror garnizoană sau al căror loc de funcțiune se află în Bucovina, nu pot fi exceptați de la principiul acesta de drept, pe considerațiunea că, conform § 4 al codului civil în vigoare în Bucovina, aceasta este obligatoriu „pentru toți cetățenii țărilor, pentru care a fost promulgat”, adică: „mutatis mutandis”, pentru toți cetățenii români cari își au domiciliul lor în Bucovina.

În ținutul Bucovinei formalitățile și atribuțiunile de autentificări și legalizări, sunt date în sarcina judecătorilor conform § 121 din norma de jurisdicție (legea din 1 August 1895 f. l. i., III) și notarilor publici — conform legii din 25 Iulie 1871 f. l. i. No. 75.

Așa fiind, legea autentificării actelor din 1 Septembrie 1866 — pentru vechiul regat — cu modificările ei din 1887, 1904 și 1921, n'are aplicare în acest ținut.

Pe de altă parte, conform art. 303 din actuala lege de organizare judecătorească, atribuțiunile tribunalelor din Bucovina privitoare la registrele funciare, au încetat și au trecut de la data promulgării acestei legi, la judecătorii din circumscripția acelor tribunale.

Urmare acestor dispozițiuni și potrivit art. 9 din aceeași lege de organizare judecătorească, după care „competința fiecărui tribunal este determinată de lege, ordonanțele și decretele în vigoare în circumscripția lui” tribunalele din Bucovina, nu pot legaliza sau autentifica implicit deci n'au atribuțiuni de notariat și publicitate, aceste atribuțiuni avându-le conform art. 224 punct I cifra 5, 319 legea org. jud. art. 56 punct. 12, 13, 14, art. 64 punct b art. 80—85, art. 110 al. 3, art. 111 al. 2 art. 112 al. 4 litera b, art. 113 alin. ultim. din regulamentul serv. interior al tribunalelor, numai de acestea, și nu și de cele din Bucovina se țin registrele speciale prevăzute de art. 708, 711 și 712 pr. civ. român (art. 1228 cod. civ. român), în cari se trec convențiile matrimoniale.

Pe baza celor arătate mai sus, socotim și credem că dispozițiile §-ului 3 — secțiunile de tutelă, curatelă și fonduri dotale — din regulamentul serv. interior al tribunalelor ca și disp. art. 305, 306, 307, 308, 309, 310 și 311 din legea de organizare judecătorească, precum și dispozițiunile regimului dotal al ofițerilor români, nu se pot aplica tribunalelor din Bucovina, aceasta, de altfel, o spune ritos art. 126 al. ult. și art. 127 din regulamentul serviciului interior al tribunalelor.

Pentru aceste motive, cum parte din asociațiunile conjugale cărmuite de regimul dotal din vechiul regat și legea căsătoriilor militare din 1900, nu-și mai au domiciliile în acest județ tribunalul competent de-a ad-

ministra fondul dotal putând a fi numai cel al soților (art. 93, 196, 260 cod civil român și art. 58 pr. civ. română), iar nu cel al situației imobilelor dotale, — și având în vedere împrejurarea că jurisdicțiunea în afaceri de tutelă și curatelă, în Bucovina, este dată în competența judecătorilor potrivit art. 109 din norma de jurisdicție, pe de o parte, suntem de părere, că dosarele fondurilor dotale ale căror titulari nu mai domiciliază în orașul de reședință sau restul județului Suceava, să fie înainte spre administrare tribunalelor unde actualmente soții dotali își au domiciliile, iar pe de altă parte încredințate judecătorilor.

Aceste viții, în conformitate cu dispozițiunile art. 31 cifra 2 alin ult. din regulamentul Consiliului legislativ, au fost comunicate și acestui consiliu.

D. ȘTEFANESCU

Metode Periculoase

Este necontestat, că puterea legiuitoare are dreptul de a face legile pe cari necesitățile sociale le impun în folosul întregului obștesc.

Ea poate recurge la această măsură, ori de câte ori s'ar găsi, că ea militează în favoarea unui rezultat apreciabil.

Un fapt însă, care nu trebuie uitat, este acela de a nu călca principiile și regulile așezate în constituție, ce oprește amestecul celor trei puteri, cari emană de la națiune.

Rațiunea, care dictează această interdicțiune, este ca o lege, ce ar putea fi socotită utilă să nu se manifeste prin nedreptăți și ravagii mai mari de cât rezultatele urmărite.

De aceea se cere celor, cari sânt chemați să legifereze înțelegerea acestui mare principiu constituțional.

Dar iată, că mai zilele trecute prin decretul publicat în Monitorul Oficial No. 82/933 se legiferează înființarea judecătoriei X, unde se relevă cu deosebire în structura, cu aparență constituțională a acestei legi, existența unor acte de atributul puterii executive.

Astfel, prin însăși aliniatul trei al legii se caută să se asigure, prin surprindere, în prima linie beneficiile miraculoasei legi, unor anumite persoane, a căror numire nu se poate face, de cât cu avizul Consiliului superior al magistraturei.

Reproducem după Monitorul Oficial aliniatul trei din lege.

„Persondul, magistrații și funcționarii judecătorești, vor funcționa în judecătoria reînființată după aceleași reguli, ca în precedent”.

Desigur, că cu sistemul acesta, se întronează practica primejdioasă, ce coalizează mai curând sau mai târziu situațiuni pline de nesiguranță și dezorientări, căci dacă prezentul oferă exemple de natura aceasta, de bună seamă, că nu va fi nici odată, cazul, de a putea bănuși, că în viitor nu se va întâmpla același pro-

cedeu, ca hotărând prin lege înființarea unei secții de Curte de apel, să se indice totodată persoanele, cari au să ocupe locurile din nou înființate.

Metoda de sigur, că este periculoasă, și ca pe ori ce atac îndreptat împotriva magistraturei trebuie să-l combatem.

În primul rând trebuie observat, că nu se pot nesocoti, cu o grabă febrilă dispozițiunile unei legi, cari în aplicațiunea sa practică obișnuită, stabilește anumite reguli, când este vorba, ca magistrații să fie așezați în anumite locuri. Voim anume să precizăm, că magistrații își au situațiunea lor bine conturată prin dispozițiunile precise ale legii de organizare judecătorească.

Există în această lege articolul 61, din al cărui cuprins se vede, că confirmările, numirile și înaintările magistraților inamovibili, în funcțiune, ca împlinire practică, se fac de consiliu superior al magistraturei.

Decamdată acest consiliu se crede destoinic să gândească, întru împlinirea atribuțiunilor sale, prin el însuși, fără de a merge cu mintea la vreun fel de indicațiuni prealabile.

Negreșit, că în aceasta constă însemnătatea valorii sale, care trebuie întotdeauna dominată de ideea libertății absolute, fără indicii și sugestii variate, în nețâgăduită dependență cu interese personale.

De aci, necesitatea de a concentra eforturile tuturor conștiințelor oneste, pentru a înlătura tentative de acestea, cari de sânt neglijate, vor cucerii cu timpul o parte însemnată din independența Consiliului superior al Magistraturei, care s'a născut din trebuința de a apăra, fără prihană, drepturile acelor, cari și ei sânt chemați, la rândul lor să apere, tot așa, drepturile altora.

Călărăși-Ialomița.

CONST. ALEXANDRESCU
Magistrat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. 1-1

Audiența dela 11 Noembrie 1932

Președenția D lui AL. IUCA, Președinte

Vasilica Bărzotescu și a cu Pelre N. Nan

Deciziunea No. 1215

Probe. Acte sub semnătură privată. Nemenționarea dublului exemplar. Lipsa puterii doveditoare. Transcrierea actului. Nu remediază lipsa mențiunii dublului exemplar.

Mărturisiri. Recunoașterea unei vânzări condiționale. Indivizibilitatea mărturisirii.

1. Art. 1179 c. c. ridică actelor sub semnătură privată, orice putere doveditoare în ce privește convențiunile cuprinse în ele dacă aceste acte sunt lipsite de mențiunea dublului exemplar.

Lipsa acestei mențiuni, nu poate fi remediată prin transcrierea actului, în cazul când este vorba de o vânzare, deoarece formalitatea transcrierii legea o edictează în interesul terților, ca un mijloc de publici-

late, pe când cerința dublului exemplar este impusă în interesul părților contractante, în scopul de a li se asigura o reciprocitate și egalitate în privința dovezii convențiunii ce au încheiat, chestiune străină aducerii la cunoștința terților a mutațiunii de proprietate.

2. Declarația prin care o parte recunoaște că, vânzarea pentru care dânsa a primit o arvună, era condiționată de facerea într-o anumită zi a actului definitiv de vânzare, se referă la un fapt în strânsă legătură cu vânzarea recunoscută și este o urmărire firească a acestei recunoașteri, întrucât nimic nu se opune ca părțile să poată încheia convenții provizorii de vânzare, a căror perfectare să depindă de îndeplinirea unor anume condiții, lăsate la aprecierea lor, cât timp ele nu sunt ilicite.

Prin urmare, ambele mărturisiri fiind conexe, trebuie interpretate numai în acest sens, iar nu ca în cazul când s'ar referi la două fapte distincte, unul de altul.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier S. Gogălniceanu, pe d-l av. Velicu Atanasii în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-l av. N. Badea în combateri și

Deliberând,

Asupra recursului făcut de Vasilica Bârzotescu și Aurelia St. Tănțăreanu, cu consimțământul soțului său St. Tănțăreanu contra sent. no. 69 din 1932 a Tribunalului Muscel s. II, în proces cu Petre N. Nan.

Având în vedere că prin hotărârea atacată Tribunalul Muscel, judecând ca instanță de apel, admite acțiunea intențată de către intimatul Pere N. Nan, în contra recurentelor Vasilica D. Bârzotescu cu Aurelia S. Tănțăreanu, constată că perfectă vânzarea intervenită între intimat, ca cumpărător și Vasilica D. Bârzotescu, ca vânzătoare, asupra terenului prevăzut în chitanță sub semnătură privată cu data de 20 Ianuarie 1930 și transcrisă la acest Tribunal sub no. 560 din 1930 și în consecință obligă pe numita vânzătoare să-i predea terenul vândut și prețul convenit de 48.000 lei hectarul; această sentință Tribunalul o declară opozabilă și recurentei Aurelia St. Tănțăreanu, care și dânsa a cumpărat terenul în discuțiune tot dela Vasilica Bârzotescu, însă posterior transcrierii de către intimat a chitanței din 20 Ianuarie 1930.

Că pentru a hotări astfel, Tribunalul se întemeiază pe cuprinsul chitanței sus arătate și pe răspunsurile date de vânzătoare la interogatoriul ce i s'a luat în instanță.

Văzând motivele I, II și III de casare în cuprinderea următoare :

1. „Violarea art. 1179 cod. civil. ultimul alineat, privitor la necesitatea menționării dublului exemplar în actele sub semnătură privată.

„Am invocat înaintea Tribunalului că chitanța pe care își sprijină reclamantul acțiunea de revendicare, este nulă ca instrument doveditor, din cauză că nu conține mențiunea dublului exemplar, și deci chitanța prin ea însăși nu poate să servească de dovadă.

„Tribunalul constatând, că chitanța invocată, cu data de 30 Ianuarie 1930, ar fi fost transcrisă la 3 Februarie același an, conchide că transcrierea dispensează de mențiunea „dublul exemplar” în consecință reține chitanța în discuție, și interpretând-o admite acțiunea pe baza ei.

„Tribunalul procedând astfel a adăugat în mod arbitrar legii o condițiune, și deci a violat art. 1179”.

2. „Exces de putere, omisiune esențială, nemotivare.

„Am invocat înaintea Tribunalului că chiar dacă se reține chitanța ca valabilă, în conformitate cu ultima dispozițiune din chitanță, ea nu poate să servească de act, decât până la 3 Februarie, când urmează să se facă actul definitiv.

„Prin urmare după 3 Februarie nu mai poate servi ca dovadă, în instanță, dispozițiunea aceasta neputând fi interpretată decât în sensul că chitanța este nulă.

„Deși am dezvoltat oral și în concluzii scrisese această apărare, omite a se pronunța asupra ei și în tot cazul, nu motivează, de ce trece această apărare sub tăcere.

„Procedând astfel, Tribunalul comite o omisiune esențială.

3. „Exces de putere, denaturarea convenției.

„Am invocat înaintea Tribunalului că chiar dacă se trece peste considerațiunile de mai sus, și primește chitanța ca act doveditor al convenției, din conținutul ei clar, nesusceptibil de interpretare, reese că între părți a intervenit un proiect de vânzare, care urma să se definitiveze la 3 Februarie.

„Tribunalul totuși, consideră că chitanța face dovada unei vânzări definitive; procedând astfel a comis o denaturare de convenție care, cade sub cenzura Inaltei Curți, întrucât nu este vorba numai de o greșită interpretare”.

Având în vedere că, Tribunalul examinând chitanța sub semnătură privată dată de vânzătoarea Vasilica D. Bârzotescu intimatului Petre N. Nan constată că printr'însa numita recunoaște că, a primit o arvună de 10.000 lei, pentru a-i vinde, terenul în discuțiune, cu prețul acolo prevăzut, dar mai arată expres însă că, acea chitanță, va ține loc de act de vânzare până la data de 3 Februarie 1930, când se va face actul definitiv.

Că, motivează Tribunalul, deși această chitanță nu specifică că, a fost făcută în dublu exemplar, însă întrucât ea a fost transcrisă în registrul de transcriptiuni al Tribunalului local, lipsa mențiunii dublului exemplar nu mai poate fi ținută în seamă

Că, analizând apoi cuprinsul chitanței, Tribunalul stabilește și motivează că din el rezultă că părțile s'au înțeles chiar în momentul confecționării ei asupra vânzării, astfel că, ea nu cuprinde numai un proiect de vânzare, cum susține recurenta-pârîtă, ci o vânzare definitivă; că, mențiunea relativă la confecționarea actului definitiv se raportă numai la instrumentul probator, astfel că această clauză nu se poate interpreta în sensul că, vânzarea nu ar fi putut lua naștere decât numai la data confecționării actului definitiv, concluzie care este întărită, adăogă Tribunalul, și din împrejurarea că, vânzătoarea recunoaște că a primit o arvună de 10.000 lei, căci în dreptul nostru arvuna este dovada materială a consimțământului părților la convenția încheiată.

Considerând că, legiuitorul prin art. 1179 c. c., ridică actelor sub semnătură privată ce constată convențiuni sinalagmatice orice putere doveditoare în ce privește convențiunile cuprinse în ele, dacă aceste acte sunt lipsite de mențiunea dublului exemplar;

Că, lipsa mențiunii, nu poate fi remediată prin faptul transcrierii actului de vânzare, deoarece formalitatea transcrierii legea o edictează în interesul terților, ca un mijloc de publicitate pentru a se aduce la cunoștința lor transmisiunile de proprietate, pe când cerința dublului exemplar este impusă în interesul părților contractante, în scopul de a li se asigura o reciprocitate și egalitate în privința dovezii convențiunii ce au încheiat, chestiune străină aducerii la cunoștința terților a mutațiunii de proprietate.

Că, întrucât este constatat că, chitanța de care înținatul s'ar prevala, deși cuprinde o convenție sinagmatică, nu poartă mențiunea dublului exemplar, numai cu violarea textelor de lege prevăzute în motivul de casare, Tribunalul a putut hotărî că, sancțiunea de nulitate prevăzută de art. 1179 c. c., nu a putut opera în speță pentru considerațiunea că, acea chitanță a fost transcrisă în registrele de transmisiuni ale Tribunalului, astfel că motivul I de casare fiind fondat, se admite.

Considerând că, prin admiterea pe temeiurile susarătate, a motivului I de casare, devine inutilă examinarea motivelor II și III, ele punând în discuție tot valabilitatea chitanței din 20 Ianuarie 1930, ca instrument probator al vânzării.

Având în vedere că, recurențele au renunțat la motivul IV de casare,

Asupra motivului V de casare astfel formulat :

„V. Violarea principiului indivizibilității interogatorului.

„Chiar dacă se primește interogatorul ca valabil, conținutul lui ar constata o vânzare condiționată de faptul venirii cumpărătorului la 2 Februarie să aducă prețul, pentru ca la 3 Februarie să se facă actul definitiv.

„Și acest răspuns nu putea să fie scindat, Tribunalul considerând condițiunea ca un fapt distinct și fără nici o legătură cu convenția. Pa scindat reținând numai faptul vânzării, întrucât proba nerealizării condițiunii cădea asupra noastră și noi nu am făcut-o.

„Procedând astfel, Tribunalul greșește, deoarece condițiunea este un element care face parte din însăși convenția, și pentru a se admite acțiunea trebuia ca reclamantul să facă dovada că a îndeplinit condițiunea, vânzătoarea neputând fi obligată să facă o dovadă negativă.

Având în vedere că Tribunalul, după ce admite acțiunea intimatului pe temeiul chitanței din 20 Ianuarie 1930, mai hotărăște că, pretențiunile sale sunt dovedite și deci trebuiesc admise și pe baza răspunsurilor date de vânzătoare la interogator, răspunsuri prin care dânsa — constată Tribunalul — recunoaște cuprinsul chitanței în discuțiune cum și primirea arvunei de 10.000 lei, dar susține că vânzarea nu ar fi luat ființă, deoarece ea era condiționată de prezentarea, pe ziua de 3 Februarie 1930 a cumpărătorului spre a face actul și nu se contestă că dânsul nu s'a prezentat.

Că analizând acest răspuns, Tribunalul deduce că el cuprinde o mărturisire complexă, care conform legii se poate divide; că, prima parte este suficientă pentru a stabili vânzarea pretinsă de intimat, întrucât din ea rezultă un acord complect asupra bunului vândut — terenul în discuțiune — și prețul vânzării; că, partea a doua afirmând un raport juridic deosebit de cel din prima parte, dovedirea lui cade în sarcina vânzătoarei, ceea ce dânsa nefăcând, susținerea ei că vânzarea ar fi fost condiționată de facerea actului autentic nu poate fi ținută în seamă și pe temeiul acestor considerațiuni, Tribunalul, reținând numai prima parte a mărturisirii stabilește că vânzarea a fost perfectată dela daa primirii arvunei și în consecință recunoaște intimatului dreptul de a cere executarea.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 1206 c. s., mărturisirea este în principiu indivizibilă; că, numai atunci când o parte a mărturisirii este relativă la un fapt deosebit, fără nici o legătură cu celelalte fapte recunoscute, mărturisirea fiind complexă, instanța de fond este în drept să pună temeiul numai pe unele părți ale ei, iar în privința celorlalte să impună părții pentru a putea fi reținute, dovedirea afirmațiilor făcute.

Considerând că în speță mărturisirea recurentei Valerica D. Bârzoțescu, că vânzarea pentru care dânsa a primit arvuna de 10.000 lei, era condiționată de facerea actului definitiv în ziua de 3 Februarie 1930, se referă la un fapt în strânsă legătură cu prima recunoaștere și este o urmare firească a acestei recunoașteri, întrucât nimic nu se opune ca părțile să poată încheia convenții provizorii de vânzare, a căror perfectare să depindă de îndeplinirea unor anume condiții lăsate la libertatea lor, cât timp nu sunt ilicite.

Că, dar declarația făcută de recurentă în partea a doua a mărturisirii sale, numai cu greșită interpretare a dispozițiilor art. 1206 c. c., a putut fi considerată de Tribunal ca un fapt distinct, care ca atare să poată fi apreciat în mod izolat de primul fapt, deși ele prin obiectul și natura lor, erau conexe, astfel că și acest ultim motiv de casare este fondat și se admite.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V

Audiența dela 4 Noembrie 1931

Președinția D-l I. PETRESCU, Consilier

Ana Svartzman și alții cu Iancu Simionescu

Deciziunea civilă No. 266

Autoritate de lucru judecat. Motive invocate în instanța de apel și respinse ca inadmisibile. Soluție negativă.

Tutore ad-hoc. Necesitatea jurnalului de omologare a avizului Consiliului de familie pentru numirea lui.

Adjudecare. Prescripția în cinci ani a acțiunii art. 568 c. pr. civ. Se aplică și părților sau numai terților? E acordată numai pentru evicțiune sau revendicare sau și pentru anulare?

1) *Lucrul judecat nu poartă decât asupra cauzei, pe care părțile au supus-o judecării și asupra căreia aceasta a statuat. Imprejurarea că instanța de fond cu ocazie înlăturării ca inadmisibil a unui capăt de cerere formulat pentru prima dată în apel, nu a rezervat reclamantilor dreptul de a intenta pentru ei o nouă acțiune, nu constituie o piedică pentru a constata inexistența lucrului judecat.*

2) *Art. 693 cod. pr. civ. intervenit posterior redactării codului civil impune intervențiunea Tribunalului la numirea tutorelui ad-hoc. Deși aflat sub titlul împărțiri și referindu-se la partaje, după redacțiunea și rațiunea lui textul nu conține o dispoziție derogatorie, ci una cu caracter general, nefiind nici un interes ca în materie de partaj să se ceară pentru numirea unui tutore special intervențiunea Justiției, iar în alte împrejurări, unde pot să fie în joc interese cu mult mai mari și unde un control serios este mai necesar, să lipsească supravegherea Tribunalului tutelar.*

3) *Prescripția de cinci ani prevăzută de art. 568 c. pr. civ., privește limitativ acțiunile terților în evicțiune sau revendicare; ea nu poate fi aplicată acțiunii în stimulație când vânzarea averii minorilor e rezultatul unui concert fraudulos și nici acțiunilor în anulare reglementate de art. 1900 cod. civ., cari privesc raporturile între părțile contractante; a refuza fostului minor ajuns la majoritate orice acțiune pentru anularea ordonanței de adjudecare, ar însemna să-l scoatem în cazul vânzărilor suite de sub protecția legii ce-i este acordată pentru actele făcute*

de el sau contra lui în timpul minorității și a consacra un sistem legal de spoliare a averii minorului dacă, a ajuns în majoritate, s'ar vedea în imposibilitate de a ataca o vânzare silită pe care un tutore de rea credință a perfectat-o neuzând de căile legale de atac și pe care minorul nu a putut-o împiedica din cauza stării sale civile.

Ana Schwartzmann ș. a. prin av. Hugo Friedmann cu Iancu Simionescu prin av. St. Marinescu-Bolintin;

Curtea,

Asupra apelurilor de față făcute atât de către pârîtul Iancu Simionescu cât și de reclamantii Ana Schwartzmann, Halica zisă Tipora Schwartzmann, Erichen Schwartzmann și Moise Schwartzmann, contra sentinței civile no. 2 din 1931 a Tribunalului jud. Prahova, secția II-a.

Având în vedere susținerile părților, desbaterile urmate, actele și lucrările dela dosar;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Pârîtul Iancu Simionescu a cumpărat la licitație publică cu ordonanța de adjudecare no. 569 din 25 Ianuarie 1905, un imobil situat în Ploesti str. Poștei no. 28. Acest imobil a fost proprietatea tatălui reclamantilor defunctului Ignatz Schwartzmann și fusese scos în vânzare de soția acestuia baza unei sentințe definitive prin care moștenitorii minori ai lui Ignatz Schwartzmann, reprezentați prin tutorele ad-hoc B. Abramovici, fuseseră obligați la plata sumei de 12.000 lei cu titlu de dotă ce trebuia restituită văduvei defunctului. Reclamantii ajungând la majorat au intentat contra pârîtului I. Simionescu, acțiunea de față, cerând anularea ordonanței de adjudecare mai sus menționată, pentru motivele că tutorele ad-hoc B. Abramovici care a reprezentat pe reclamantii, era dispărut din țară la data vânzării, că acest tutore nu a fost abilitat să-i reprezinte în instanța de vânzare, el fiind numit în mod special numai pentru procesul pentru restituirea dotei și în fine, pentru că întreaga operațiune de vânzare silită a fost făcută la un domiciliu fictiv.

Tribunalul Prahova secția III-a, prin sentința civilă no. 2 din 1931, admite acțiunea introdusă de reclamantii, anulează ordonanța de adjudecare no. 569 din 25 Ianuarie 1905 a aceluia Tribunal s. I și

Obligă pe pârît să lase reclamantilor în plină proprietate și posesiune imobilul cuprins în acea ordonanță compus dintr'un loc vecin cu C. Nicolescu, David Ziegler, Marghioala Gavrilescu și cu alt loc al pârîtului Iancu Simionescu pe care se afla diferite construcțiuni și îmbunătățiri și este situat în orașul Ploesti, str. Poștei no. 28 și mai obligă pe pârît să plătească reclamantilor 2500 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere că apelantul pârît opune în primul rând autoritatea lucrului judecat, rezultând din decizia no. 128 din 1925 a Curței de Apel București, secția I, confirmată prin decizia no. 1084 din 1924 a Curței de Casație s. I, din care se constată că reclamantii, reprezentați prin tutorele A. Rosen, a mai intentat în contra lui în 1916 o acțiune în revendicarea aceluiaș imobil, susținând că ordonanța de adjudecare prin care pârîtul a cumpărat la licitație publică acest imobil este nulă, acțiune care, deși admisă de Tribunalul Prahova s. III-a, a fost respinsă prin decizia Curței de Apel București, s. I, rămasă definitivă prin respingerea recursului.

Având în vedere că reclamantii recunosc că între acțiunea intentată în 1916 și acțiunea în curs exista identitate de obiect și persoană lucrând în aceiași calitate, însă arată că nu se întrunește și condițiunea identității de cauză, de

oarece cauza acestei acțiuni este diferită de aceea din acțiunea intentată în 1916.

Având în vedere că prin acțiunea din 1916 reclamantii au cerut revendicarea imobilului pentru motivul că ordonanța de adjudecare prin care pârîtul Iancu Simionescu a cumpărat acest imobil la licitație publică, este obținută prin fraudă dintre mama lor, destituită ulterior din calitatea de tutoare, adjudecatorul și tutorele ad-hoc B. Abramovici, care, din înțelegere cu ceilalți, a lipsit dela vânzare și că nu s'au îndeplinit formele pentru vânzarea licitației publice pentru că nu s'au pus concluziuni de Parchet pe cererea de autorizarea vânzării, iar prin acțiunea în curs de judecată au cerut anularea ordonanței de adjudecare pentru că tutorele ad-hoc B. Abramovici era dispărut la data vânzării, și în afară de acestea el nici nu a fost abilitat conform legii să reprezinte pe reclamantii în instanța de vânzare, el fiind numit în mod special pentru procesul de restituirea dotei intentată minorilor de tutoarea legală Elena Schwartzmann, și întreaga operațiune de vânzare silită fiind făcută la un domiciliu fictiv.

Considerând că primul motiv privitor la dispariția, la data vânzării a tutorelui B. Abramovici a fost dezvoltat cu ocaziunea judecării acțiunii din 1916 iar Tribunalul, prin sentința ce a pronunțat la 26 Februarie 1921, l'a avut în vedere când, examinând fraudă invocată de reclamantii, a socotit că acest motiv constituie, împreună cu celelalte invocate, o dovadă suficientă că vânzarea prin licitație publică a imobilului în litigiu a fost rezultatul unei convențe frauduloase între tutoarea legală și adjudecator, sentința care apoi a fost infirmată prin decizia no. 128 din 1928, a Curței de Apel București s. I-a, care a decis că reclamantii nu au dovedit fraudă, așa că decizia invocată de pârît constituie în adevăr lucru judecat în ce privește acest motiv.

Considerând că cel de-al treilea motiv și anume, că întreaga operațiune de vânzare silită a fost făcută la un domiciliu fictiv, a fost de asemeni examinat cu ocaziunea judecării primei acțiuni, ca un element al fraudei invocate de reclamantii, deși de altfel nu este decât reeditarea cu alți termeni, a primului motiv din acțiunea privitor la dispariția la data vânzării a tutorelui B. Abramovici.

Având în vedere că în ce privește al doilea motiv și anume că tutorele ad-hoc B. Abramovici nu a fost abilitat conform legii, să reprezinte pe reclamantii în instanța de vânzare, el fiind abilitat în mod special pentru procesul de restituirea dotei intentată minorilor de tutoarea legală Elena Schwartzmann, pârîtul susține că este de asemenea lucru judecat, întrucât în corpul deciziunii no. 128 din 1925 a Curței de Apel din București s. I-a, rezultă că acest motiv a fost înlăturat de Curtea de Apel pentru că a fost invocat pentru prima oară înaintea ei, fără însă să se fi rezervat reclamantilor dreptul de a-l formula într'o nouă acțiune.

Având în vedere că în adevăr din deciziunea invocată se constată că acest motiv nu este cuprins în acțiunea intentată în 1916 și nici nu a fost susținută de reclamantii înaintea Tribunalului.

Că însă el a fost invocat pentru prima oară în fața instanței de apel care l'a înlăturat din discuțiune în baza art. 527 proc. civ., întrucât constituia o cauză juridică nouă, așa că din acest punct de vedere nu se poate susține că este lucru judecat, fiind știut că lucrul judecat nu poartă decât asupra cauzei pe care părțile au supus-o judecării și asupra căreia aceasta a statuat. Că împrejurarea că instanța de apel cu ocaziunea înlăturării acestui motiv nu a rezervat reclamantilor dreptul de a intenta pe el o nouă acțiune nu are nici o importanță și nu constituie o pledică pentru a se putea constata că nu există lucru judecat, de oarece re-

reclamanții au acest drept chiar fără ca Tribunalul să-l fi rezervat în mod expres.

Având în vedere că susținerea acestui motiv de anularea ordonanței de adjudecare, reclamanții arată în fapt că ei n'au fost reprezentați nici în procesul de restituire de dotă îndreptată contra lor de tutoarea legală Elena Schwarztmann și nici în instanța de vânzare, de oarece nu există nici un jurnal al Tribunalului de numirea lui B. Abramovici ca tutore ad-hoc.

Având în vedere că din certificatul no. 54.534 din 30 Septembrie 1950 al Grefei Tribunalului Prahova s. II-a se constată că încheierea consiliului de familie din 15 Ianuarie 1901, nu a fost omologată prin nici un jurnal al Tribunalului; că la dosar nu există decât petițiunea din 15 Noiembrie 1900, prin care Elena Schwarztmann cere Tribunalului să numească un tutore ad-hoc care să reprezinte pe minori în procesul de restituire de dotă, încheierea consiliului de familie precum și adresa no. 469 din 1901 a Parchetului, pe care s'a pus rezoluția; Jurnal de omologare a avizului consiliului de familie, fără însă ca această rezoluție să fi fost tradusă în fapt printr'un jurnal al Tribunalului.

Considerând că, deși codul civil nu are nici o dispoziție obligatorie ca tutorii ad-hoc, să fie numiți prin omologarea Tribunalului; art. 695 pr. civ., însă, intervenit posterior redactării codului civil, a tăiat discuțiunea ce se face în drept tocmai din cauza acestei lipse și a impus intervențiunea Tribunalului.

Este exact că art. 695 proc. civ., se află sub titlul Impărțiri și se referă la partaje, dar după redacțiunea și rațiunea lui nu conține o dispoziție derogatorie, ci una cu caracter general, nefiind într'adevăr nici un interes ca în materie de partaj să se ceară pentru numirea unui tutore special intervențiunea justiției, iar într'alte împrejurări unde pot să fie în joc interese cu mult mai mari și unde un control serios este mai necesar, să lipsească supravegherea Tribunalului Tutelar.

Considerând că este necontestat că în procesul de restituire de dotă minorii au fost citați și reprezentați prin tutorele B. Abramovici, care deși a avut pentru aceasta avizul consiliului de familie, n'a fost numit de Tribunal printr'un jurnal care să fi omologat acest aviz, așa cum cere art. 695 pr. civ. Că minorii au fost citați în același mod și în instanța de vânzare unde de asemenea au fost reprezentați prin tutorele ad-hoc B. Abramovici, fără ca să fi avut în această privință abilitatea Tribunalului.

Considerând că în această situațiune reclamanții fiind reprezentați, în timpul minorității printr'o persoană care nu avea calitatea de tutore ad-hoc întrucât prefinsul tutore B. Abramovici nu a fost numit de Tribunal în această calitate nici în procesul de restituire de dotă, nici în instanța de vânzare, motivul pe care reclamanții își sprijinea acțiunea de anularea ordonanței de adjudecare este întemeiat.

Că, în drept, fiind vorba de o vânzare a bunurilor unor minori, deci de un act făcut de niște persoane incapabile și nelegal reprezentate în justiție, temeiul de drept al acțiunei reclamanților este de asemenea justificat în baza art. 1900 cod. civ., care prevede acțiunea în nulitate pentru minorul ajuns la majoritate, fiind de principiu în această privință că dispozițiunile acestui text și prescripția de 10 ani pe care o prevede, se aplică nu numai acționarilor pentru anularea convențiunilor încheiate de bună voe, ci și acționarilor intervenite prin judecata, în care intră și vânzările silită.

Având în vedere că apelantul I. Simionescu a invocat că ordonanța de adjudecare emisă în vânzarea silită a imobilului ce se reclamă decât având caracterul contencios, nu poate fi anulată printr'o cerere pe cale principală.

Considerând că ordonanțele de adjudecare date în vânzările silită, nu pot fi calificate ca acte judecătorești de natură contencioasă întrucât ele nu emanau din puterea de jurisdicțiune a judecătorului și nu tranșează un litigiu între părți dintre care una cere un drept al său contra celorlalte, ci are mai mult un caracter contractual unde voința uneia dintre părți este suplinită de autoritatea Justiției.

Că așa fiind, evident că un asemenea act poate fi atacat pe calea unei acțiuni principale.

Având în vedere că apelantul pârît la prima instanță a mai susținut că în contra ordonanței de adjudecare ce se atacă nu există decât calea recursului în casație, întrucât art. 559 pr. civ. prevede formal acest drept pentru datornicul urmărit, creditorii sau orice altă persoană interesată, în termen de 40 zile dela data transcrierii ordonanței de adjudecare și în al doilea rând că, în orice caz, această acțiune este prescrisă în conformitate cu art. 568 pr. civ., care supune unei prescripțiuni de cinci ani orice cerere de evicțiune sau revendicare a bunului adjudecat, prescripție care curge și contra absenților, nevârstnicilor, interzișilor și celor puși sub consiliu judiciar, din momentul executării ordonanței de adjudecare.

Considerând că legiuitorul prin art. 559 pr. civ., prevăzând că termenul de recurs contra ordonanțelor de adjudecare este de 40 zile dela transcrierea ordonanței prin persoanele anume indicate de text, nu a făcut decât să reglementeze căile de atac care există contra unor asemenea ordonanțe prescriind numai calea recursului în casație, fără însă să se preocupe și de acțiunile pe cari părțile sau terții le au pentru anularea ordonanțelor de adjudecare sau pentru revendicarea imobilului adjudecat.

Că aceasta a fost unica preocupare a legii rezultă chiar din art. 568 proc. civ., invocat de pârît, întrucât acest text rezervă atât terților cât și proprietarului imobilului, ceea ce înseamnă că art. 559 pr. civ. ocupându-se exclusiv de căile de atac care există contra ordonanțelor de adjudecare, nu poate fi invocat în speță pentru a se susține că, în baza lui, acțiunea de față ar fi inadmisibilă în drept.

Că, prin urmare, singura obiecțiune ce rămâne a fi examinată este dacă dispozițiunile art. 568 proc. civ., invocate de pârît sunt aplicabile în speță, fiind vorba de o acțiune în anularea unei ordonanțe de adjudecare.

Considerând că legiuitorul preocupat de ideea de a da deplină siguranță cumpărătorilor la licitație publică a prevăzut în art. 568 pr. civ. o prescripție de cinci ani pentru orice cerere de evicțiune sau revendicare privitoare la imobilul vândut, prescripție care curge chiar împotriva unor incapabili, în afară de femeile măritate, din momentul executării ordonanței de adjudecare.

Considerând că din termenii întrebuiți în acest text rezultă învedereat că legiuitorul nu a avut în vedere, când a prevăzut această prescripțiune, decât acțiunea în evicțiune sau revendicare a terților cari nu au fost citați la vânzare sau cari au pierdut termenul de contestație cu 20 zile înainte de adjudecare, precum și acțiunile în evicțiune sau revendicare a debitorului urmărit, întrucât textul, vizând orice fel de cereri de revendicare, fără îndoială, și pe cele care ar putea fi pornite de debitorul urmărit.

Considerând însă că textul citat vorbind numai de cererile de evicțiune sau revendicare nu se poate aplica și acțiunei în anularea ordonanței de adjudecare, care privește raporturile dintre părțile contractante și este supusă dispozițiunilor din dreptul comun înscrise în art. 1900 cod. civ.

Că, dat fiind că acțiunile pe cari art. 568 pr. civ. le supune prescripției de cinci ani, sunt limitativ arătate de lege, jurisprudența a recunoscut formal atât existența acțiunei în simulație pentru cazul când vânzarea făcută în

dauna vânzătorilor minori este rezultatul unui concert fraudulos petrecut între tutore și adjudecatar, — acțiune supusă prescripției de 30 ani — cât și existența acțiunilor în nulitate prevăzute de art. 1900 cod. civ. și supuse prescripției de 10 ani, acțiuni cari este evident că rămân în afară de aplicațiunea art. 568 pr. civ., întrucât nu sunt vizate de acest text și privesc raporturile dintre părțile contractante.

Considerând că obiecțiunea pe care o face părțile în această privință că prescripția din art. 568 cod. civ., fiind liberatorie, iar nu achizitivă, este aplicabilă oricărei persoane interesate și chiar debitorului urmărit, este exactă în drept, însă numai când e vorba de acțiunile de evicțiune sau în revendicarea imobilului vândut, singurele pe cari textul le-a vizat, după cum s'a arătat mai sus, iar nu și când e vorba de o acțiune în anularea ordonanței de adjudecare, cum e în speță acțiunea intentată de reclamant.

Considerând că în afară de aceasta, argumentarea părților nu poate fi primită și pentru motivul că dacă, în temeiul art. 568 pr. civ. s'ar refuza fostului minor ajuns la majoritate, orice acțiune pentru anularea ordonanței de adjudecare, ar însemna că minorii să fie scoși, când e vorba de vânzări silit de sub protecția pe care legea în genere a acordat minorilor pentru actele făcute de ei sau contra lor în timpul minorității, și să se consacre astfel un sistem legal pentru a spolia pe minori de averea lor, dacă ajunși la majoritate s'ar vedea în imposibilitate de a ataca o vânzare silită pe care un tutore de rea-credință a perfectat-o neuzând de căile legale de atac și pe care nici ei nu o puteau împiedica din cauza stărei de minoritate în care se aflau.

Că, dar, Curtea adoptă în totul motivele de drept și de fapt din sentința atacată cu apelurile de față.

Pentru aceste motive, Curtea respinge ca nefondat apelul făcut de către Ana Schwarztmann.

(ss) I. Pelrescu, D. Cernescu, I. A. Flores.

Grefier, (ss) C. D. Catana

NOTA. — Curtea de Apel, în judecătoarea decizie pe care a dat-o, a avut de rezolvat trei probleme juridice deopotrivă de interesante, și anume:

1) Autoritatea de lucru judecat se aplică sau nu asupra motivelor de drept cari, ridicate pentru prima oară în apel, au fost respinse ca inadmisibile?

2) Omologarea avizului consiliului de familie, de către Tribunal, trebuie să fie făcută printr'un jurnal, pentru ca numirea unui tutore ad-hoc să fie valabilă?

3) Art. 568 pr. civ., care stabilește prescripția de 5 ani, e aplicabil și părților cari au luat parte la ordonanța de adjudecare sau numai terților?

În examinarea primei probleme, Curtea de Apel constată că un motiv nou:

.....a fost invocat pentru prima oară în fața instanței de apel, care l'a înlăturat din discuțiune în baza art. 527 pr. civ., întrucât constituia o cauză juridică nouă, așa că din acest punct de vedere nu se poate susține că este lucru judecat, fiind știut că lucrul judecat nu poartă decât asupra cauzei pe care părțile au supus-o judecării și asupra căreia aceasta a statuat.

Că, împrejurarea că instanța de apel cu ocaziunea înlăturării acestui motiv nu a rezervat reclamantilor dreptul

de a intenta pe el o nouă acțiune, nu are nici o importanță și nu constituie o piedică pentru a se putea constata că nu există lucru judecat, de oacece reclamanții au acest drept chiar fără ca Tribunalul să-l fi rezervat în mod expres.

Astfel, Curtea de Apel, constată că nu există autoritate de lucru judecat, de oacece o instanță nu s'a pronunțat în fond asupra motivului nou ridicat în apel, ci l'a respins pe un argument de procedură.

În mod aparent soluțiunea ar fi perfect logică. Cu toate acestea jurisprudența nu adoptă întotdeauna această soluție.

Într'adevăr, jurisprudența a constatat că ar fi cu totul inadmisibil ca o parte să poată intenta câte un proces separat pentru fiecare motiv juridic pe care ingeniozitatea sa l'ar putea descoperi pentru atacarea unui act.

Ar însemna să se deschidă poarta unei serii interminabile de șicane. Și de aceea a obligat pe reclamant să deducă în prima sa acțiune toate cauzele de neregularitate pe cari le poate valorifica împotriva actului atacat, în caz contrar jurisprudența autoriză pe adversar să-i opună excepția lucrului judecat dacă intentează o nouă acțiune fondată pe o neregularitate de care n'a fost vorba prima oară. În acest sens cităm:

Planiol, II no. 54 bis, pag. 22, Colin et Capitant, II, pag. 254. C. Ap. Paris, 10, V, 1850, D. 51, 2. 125, pag. 21. IV 1868, D. 70. 1. 125, Req. 6/IV/7909. D. P. 1911, 105 cu nota d-lui M. Guénée și nota Cezar Bru sub D. P. 1905. I, 417.

Colin et Capitant spun categoric:

„une demande en nullité, fondée d'abord sur la violence et repoussée, ne pourrait être renouvelée en invoquant le dol ou l'erreur et vice-versa. Même solution pour une demande en nullité fondée sur une vice de forme déterminée et qu'on voudrait reprendre en invoquant, la seconde fois, un autre vice“.

La această soluție, doctrina ajunge printr'o distincție subtilă, pe care spiritul cazuistic al comentatorilor Digestelor o făcuseră de mult între „causa remota” și „causa proxima”.

Cauza directă și imediată a acțiunii e faptul că există un viciu al consimțământului sau o lipsă a vre-unei formalități prescise de lege.

Înșirarea fiecărui viciu în parte sau indicarea fiecărui viciu de formă înseamnă tot atâtea cauze imediate și secundare.

În chestiunea autorității de lucru judecat, ceea ce determină autoritatea lucrului judecat e cauza imediată și proximă, adică atacarea actului ca viciat. Indicarea motivelor pentru cari actul nu ar fi valabil e cauză secundară. De aceea, nu se poate ataca de două ori, de aceeași persoană un act ca fiind nul, pentru că se opune autoritatea de lucru judecat bazată pe identitatea cauzei prime care există în ambele cazuri.

A doua problemă pusă și rezolvată de Curtea de Apel s. V, este aceea de a se ști care sunt formele procedurale de numire valabilă a unui tutore ad-hoc?

Tutorele ad-hoc este persoana desemnată să reprezinte interesele minorului pentru un act determinat, care prin natura lui, este de chemat a stabili anumite contradicții între interesele minorului și ale tutorelui legal sau dativ.

Curtea de Apel s. II-a hotărăște în deciziunea adnotată că un asemenea tutore urmează a fi numit după normele formulate în art. 693 pr. civ., care deși se află sub titlul „împărțirii” și se referă la partaje, totuși nu conține o dispoziție derogatorie dela dreptul comun, ci una generală aplicabilă ori de câte ori, pentru validitatea unui act juridic va fi necesară numirea unui tutore ad-hoc.

Soluțiunea Curții de Apel apare perfect juridică în lumina deosebirilor existente între dreptul românesc și cel francez.

Intr'adevăr în dreptul francez această problemă este controversată și iată de ce:

În Franța sediul materiei este în art. 968 pr. civ. din Titlul VII privitor la „Partage et licitation” care spune:

„Le tuteur spécial et particulier qui doit être donné a chaque mineur ayant des intérêts opposés sera nommé suivant les règles contenues au titre des avis des parents”.

Or, în acest capitol al legii procedurale franceze se arată că numirea tutorelui se va face de către consiliul de familie.

Majoritatea doctrinei și jurisprudenței franceze a dedus că acest text, deși se găsește în capitolul „partage et licitation” își găsește aplicațiunea ori de câte ori este locul să se numească un tutore ad-hoc, și că deci în toate cazurile tutorele ad-hoc va fi numit de familie.

(Josserand V, I no. 369 p. 208, Capitane vol. I ed. 4-a pag. 488, Planiol ed. VI-a 1911 no. 1834 pag. 564; Cas. fr. April 1908 D. P. 1908, 301, S. 1909, 1, 234; Demolombe IV, no. 22 bis).

Cur toate acestea această soluție ce se impune în dreptul francez față de caracterul general al art. 968 pr. civ. fr., nu a fost împărțită de toată doctrina.

Laurent (t. 4, pg. 532, ed. 3), susține însă că în această materie textele de lege urmează a fi aplicate numai pentru cazurile prevăzute, rigoarea principiilor nepermițând extensiunea lor.

Consiliul de familie nu poate avea decât atribuțiile date lui de lege, și cum singurul text care se ocupă de numirea tutorelui ad-hoc este art. 968 pr. civ., plasat în titlul „partage et licitation” referindu-se numai la această ipoteză, urmează, după opinia lui Laurent, că numai în acest caz tutorele ad-hoc se va numi de către consiliul de familie.

În toate celelalte cazuri tutorele ad-hoc se va numi

de către Tribunal, a cărui competență generală în această materie poate și trebuie să suplezeze tăcerea legii.

Un argument de logică opus soluțiunii majorității doctrinei franceze, pare într'adevăr de natură a arăta dificultățile pe care le-ar ridica soluțiunea aceasta.

Intr'adevăr quid juris dacă consiliul de familie nu se poate constitui?

Și cât de nedreaptă ar fi această soluție dacă ar fi vorba de numirea unui tutore pentru a-l reprezenta pe minor într'o acțiune în dezavuare.

Ar însemna ca acest tutore să fie numit de consiliul de familie, din care să facă parte tocmai aceia cari au pornit acțiunea în dezavuare.

În dreptul românesc, această controversă nu mai poate subsista pentru buna rațiune că art. 693 din procedura civilă română, hotărăște ca numirea să fie făcută de Tribunal, cu avizul consiliului de familie. (D. Alexandrescu, VII, pg. 549, 494, 495); Matei Cantacuzino, pg. 90).

Din simpla citire a acestui text rezultă că acela care numește este Tribunalul, după ce va fi luat avizul consiliului de familie; Curtea vorbește însă de avizul consiliului de familie și omologarea Tribunalului, ceea ce este inexact în drept întrucât Tribunalul tutelar nu funcționează în virtutea art. 693 pr. civ., ca organ de supraveghere al lucrărilor consiliului de familie, ci ca organ tutelar cu competență generală care numește pe tutore după ce va fi luat avizul consiliului de familie.

În dreptul românesc întrucât art. 693 a dat, în materia partajului, în competența Tribunalului numirea tutorelui, orice discuție este curmată, pentru că chiar dacă s'ar spune că tăcerea legii urmează a fi supleată prin funcționarea organului tutelar de competență generală și în această ipoteză tot Tribunalul ar fi competent.

În speța judecată însă, fiind vorba de o acțiune de eșire din indiviziune, ne găseam în termenii art. 693.

Ceea ce a provocat însă discuția Curții era împrejurarea că în instanța de licitație a fost citat ca reprezentant al intereselor minorului, tutorele ad-hoc numit de consiliul de familie pentru un proces de restituire de dotă intentat de soția defunctului împotriva masei succesoriale.

Avizul consiliului de familie, purta rezoluția unui judecător „jurnal de omologare”, fără ca această rezoluție să fi fost tradusă în fapt printr'un jurnal de omologare.

În primul rând chiar pentru acel proces numirea nu era valabilă în conf. cu art. 693, jurnalul de omologare nefiind redactat.

Curtea putea foarte bine însă să nu examineze această chestiune de oarece tutela ad-hoc este un

mandat special și limitat. (Planiol, vol. I no. 1832), așa că tutorele chiar valabil numit pentru acțiunea în restituire de dotă), nu avea mandat pentru acțiunea de ieșire din indiviziune.

Impotriva principiilor de mai sus există o singură opinie discordantă, aceea expusă de d-nii Rosetti-Bălănescu și Băicoianu în Tratatul de Drept civil, vol. I, no. 1111, care spune că tutorele ad-hoc (în toate cazurile), e numit de *consiliul de familie*, referindu-se la Alexandrescu, care însă, cum s'a arătat mai sus, este pentru opinia contrară.

* * *

A treia chestiune examinată de Curtea de Apel este aceea a prescripției de 5 ani, invocată de intimatul în acțiunea în anulare pe baza art. 568 din proc. civ.

Intr'adevăr art. 568 p. civ., spune:

„Orice cerere de evicțiune totală sau parțială a bunului adjudecat se va prescrie în termen de cinci ani din momentul executării ordonanței de adjudecare.

Această prescripție va curge și contra absenților, nevrăstnicilor, interzișilor și celor puși sub consiliu judiciar“.

În fața Curții fiind vorba de o acțiune în anulare a unei ordonanțe de adjudecare pe motivul că minorii au fost prost reprezentați în această instanță, s'a ridicat incidentul de prescripție a acestei acțiuni în anulare pe baza art. 568 din pr. civ.

Curtea avea să soluționeze chestiunea de a se ști dacă acest text își găsește aplicațiunea și în cazul unei acțiuni în anulare, a unei ordonanțe de adjudecare. Curtea cu drept cuvânt a spus că prescripția de 5 ani nu este aplicabilă în materie de anulare a unei ordonanțe de adjudecare, soluție pe care o aprobăm din toată inima, atât din punct de vedere moral cât și din punct de vedere pur juridic.

Intr'adevăr, sub vechiul cod de procedură civilă, toate pretențiunile ce aveau să fie formulate cu privire la un imobil supus urmăririi silite, erau reglementate de dispozițiunile art. 506 al. 3 și 565 proc. civ., care erau o antinomie insurmontabilă.

Art. 506 al. 3, proc. civ., reproducând art. 525 al procedurii civile a Cantonului din Geneva, dispunea că afiptele și publicațiile „să cuprindă” somații către toți acei cari ar pretinde vre-un drept de chirie, privilegiu, sau ipotecă, ca înaintea adjudecării să arate Tribunalului pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

Iar art. 565 din vechea procedură civilă, luat după art. 716 din proc. franceză, transmite adjudecatarului numai drepturile ce le avea și debitorul urmărit.

Prin urmare, pe deoparte art. 506 creea o decădere virtuală pentru toți acei cari nu ar arăta pretențiunile lor supunându-se somațiilor din art. 506 pe calea de contestațiuni (opozitțiuni), făcute în conformitate cu art. 525 din proc. civ., iar pe de altă parte

art. 565 vechiu menținea asupra adjudecatarului toate drepturile ce grevau imobilul, chiar și acelea cari nu au fost relevate conform art. 506.

Din această antinomie, s'a născut nevoia legiuitorului din 1900 de a modifica art. 565 din proc. civ.

După acest text, toate aceste pretențiuni pot fi formulate și după adjudecare, însă numai în timp de cinci ani dela data punerii în posesie a adjudecatarului, dela această dată toate „*acțiunile în revendicare sau evicțiune totală sau parțială*”, vor fi stinse prin prescripție.

După adjudecare însă nici un fel de privilegiu sau ipotecă nu se mai poate invoca pentru că art. 565 pus în concordanță cu art. 506 al. 3, a creat o purgă parțială referitoare la privilegi și ipotecă, cari nu pot fi formulate decât înainte de adjudecare.

Care este situația terților? Pentru că de aceștia se ocupă art. 565 și 568 din pr. civ., dacă nu au invocat dreptul lor de proprietate pe calea unei contestațiuni înainte de adjudecare? Ei au la îndemână sau calea unei contestațiuni la executarea ordonanței de adjudecare (Cas. II, 25 Sept. 1909 *Jurisprudența* 31/909), sau calea unei acțiuni principale în revendicare, care va fi prescrisă în conformitate cu art. 568 proc. civ. în timp de 5 ani.

Ce se întâmplă însă, dacă o parte care a figurat în instanța de adjudecare nu și-a formulat pretențiunile ei pe calea unei contestațiuni în care să invoace nulitatea titlului pe baza căruia se face urmărirea de exemplu?

Jurisprudența și doctrina au creat în această privință două sisteme diferite:

1) După unii debitorul sau partea interesată care a figurat în instanța de adjudecare nu este decăzută din drepturile pe care nu le-a formulat pe calea unei contestațiuni în conformitate cu art. 525 (Glasson II, ed. II, pag. 524; Chebabei 3, pag. 239, Curtea din București s. I 29 Sept. 1908, *Dreptul* 69/908, Curtea din Craiova 31. I. 1897, *Dreptul* 15/97).

Chiar în acest caz se admite că atunci când partea va justifica nefacerea contestațiunei se datorește unui caz de forță majoră, încă va fi primită să atace ordonanța de adjudecare pe calea unei acțiuni principale (Glasson, vol. II, pag. 524).

2) După alții se decide că partea lezată va putea cere pe calea unei acțiuni principale, anulară ordonanței de adjudecare.

Este sistemul admis de Casația noastră S. I încă din anul 1881, 10 Octombrie (B. P. 732/881).

Din textul art. 568, așa cum remarcăm și mai sus, rezultă că această prescripțiune de 5 ani, este aplicabilă numai terților, atunci când este vorba de o acțiune în revendicare sau evicțiune parțială sau totală.

În speță însă, Curtea constată cu drept cuvânt că este vorba de o acțiune, în anulare și nu în reven-

dicare, în prim rând, în al doilea rând exercitată nu de un terț, ci de către chiar debitorii urmăriți.

Ori, din debaterile parlamentare ce au avut loc cu ocazia modificării art. 568 la 1900, rezultă că prescripția liberatorie din art., acest text se aseamănă unei decăderi de drepturi în cecece privește efectele ei, singura deosebire fiind aceea că prescripția de 5 ani nu poate să fie invocată din oficiu de către judecători, cum s'ar fi întâmplat dacă ar fi fost o decădere de drept propriu zisă.

Cum decăderile sunt de strictă interpretare și cum prescripțiunea aceasta este similară unei decăderi, și principiile puse de art. 568 trebuie să fie interpretate restrictiv.

Înainte de 1900 orice fel de acțiune referitoare la ordonanța de adjudecare se prescria în conformitate cu art. 1890 cod. civ. în timp de 30 ani, prescripția începând să curgă pentru nevrâstnici dela majoritate.

Legiuitorul din 1900 a înțeles să creeze o excepțiune dela acest principiu general și a creat prescripția din art. 568 referitoare la acțiunile în revendicare făcute de terți.

Cum în speță era vorba de o acțiune în anulare a unei ordonanțe de adjudecare care nu poate fi refuzată atunci când ea este exercitată de minorul urmărit pentru considerațiunea că a fost prost reprezentat în instanța de adjudecare, când ea poartă nu asupra unui drept de proprietate ce s'ar invoca față de adjudecator, ci asupra unei nulități ce ar infecta însăși ordonanța și formele de adjudecare, acestei acțiuni care nu este nici acțiune în revendicare, nici evicțiune totală sau parțială exercitată de către un terț, nu i se poate aplica prescripțiunea excepțională și de strictă interpretare din art. 568.

Ar fi și imoral să se admită această soluțiune, pentru că art. 568 dispune ca această prescripțiune să curgă și împotriva nevrâstnicilor.

În speță, minorii ajunși la majoritate se plâneau, că pe vremea minorității lor, fiind urmăriți nu s'au putut apăra pentru că au fost prost reprezentați de către un tutore ad-hoc, ilegal numit, care în concert fraudulos cu creditorul urmăritor, a procedat la vânzarea silită a imobilului, proprietatea lor.

A admite aplicațiunea art. 568 în această speță, ar însemna ca nici odată un minor să nu se poată plânge de actele frauduloase a căror victimă a fost, pentru că mai totdeauna, atunci când se poate plânge devenind major, s'a scurs timpul de cinci ani cerut de art. 568 pentru operarea prescripției.

Soluția Curții de Apel este deci nu numai perfect juridică ci și corespunzătoare aceluia ideal de moralitate care dă hotărârilor judecătorești o largă și durabilă valoare socială.

ALEX. VELESCU și LOUIS SORIN

Avocați

CURTEA CU JURĂȚI OLT

Audiența dela 8 Februarie 1933

Președinția d-lui CONST. M. POPESCU, președinte

Decizia No. 6-

Pedeapsă. Calcul. Condamnațiune pronunțată de Curtea cu Jurați. Recurs. Casare. Judecare din nou. Pronunțarea unei pedepse mai mici. De când curge pedeapsa? Art. 32 alin. 3 c. p.

Când cel condamnat prin deciziunea Curții cu Jurați a făcut recurs și i s'a admis, iar la instanța de trimitere a fost condamnat la o pedeapsă mai mică de cât cea din deciziunea casată, osanda se va socoti din ziua primei condamnațiuni.

Curte.

Astăzi fiind pendinte cererea făcută de condamnatul Alexandru Răduț, de a i se calcula pedeapsa la care a fost condamnat, cu începere dela 6 Octombrie 1928, data primei condamnări.

S'a prezentat condamnatul petiționar, care s'a ascultat în susținerea cererii sale.

D-l Procuror General puse concluziuni pentru respingerea cererii.

Petiționarul având ultimul cuvânt, stăruie în admiterea cererii sale.

Curtea deliberând, d-l președinte a rămas de opinie separată, iar Curtea în majoritate.

Având în vedere cererea făcută de condamnatul Alexandru Răduț din penitenciarul Mărgineni, prin care cere ca pedeapsa la care a fost condamnat să fie socotită ca începătoare dela 6 Octombrie 1928, data primei lui condamnări.

Având în vedere că din actele state la dosar se constată că Alexandru Răduț, prin deciziunea Curții cu Jurați din județul Vâlcea no. 103 din 7 Octombrie 1928, a fost condamnat la nouă ani de zile muncă silnică; că împotriva acestei deciziuni, numitul făcând recurs în Casațiune, iar Înalta Curte, prin deciziunea sa cu no. 853 din 1929 a admis recursul, a casat citata deciziune și a trimis afacerea spre judecare înaintea acestei Curți cu Jurați, care prin deciziunea cu no. 33 din 16 Octombrie 1929, l'a condamnat la șase ani reclusiune și, că în tot timpul dela 7 Octombrie 1928, și până la 16 Octombrie 1929, numitul s'a găsit deținut, iar împotriva deciziunii acestei Curți no. 33 din 16 Octombrie 1929, n'a mai făcut recurs, ea fiind executată în ziua de 24 Octombrie 1929, când s'a emis mandatul de arestare no. 8309.

Considerând că potrivit art. 32 cod. pena!, durata pedepsei lor se va socoti din ziua când sentința sau deciziunea condamnatore va fi rămas definitivă, cu următoarea excepțiune: a) în caz de deținuțiune preventivă, dacă condamnatul nu va fi făcut apel sau recurs, durata acestei pedepse se va socoti din ziua sentinței sau hotărârei; b) asemenea se va urma și în cazul când, uzând de aceste căi de atac, pedeapsa i s'ar fi redus de instanța mai înaltă, dispozițiuni cari având un sens general, se aplică atât delictelor cât și crimelor, (adică socotit tot dela prima condamnare).

Din aceste dispozițiuni rezultă deci clar că între căile de atac de care un acuzat poate uza, în caz de nemulțumire, este și recursul.

Or, singura instanță înaintea căreia se poate intenta un recurs în mod general și totdeauna în materie de crimă fiind Înalta Curte de Casație și Justiție și această instanță, în caz de casare, neputând să judece fondul, afacerea este trimisă în fața altei Curți cu Jurați, care neavând, potrivit legii, nici o legătură cu prima instanță și deciziune, poate

să dea fie o pedeapsă egală sau mai mare decât prima pedeapsă, fie una mai mică sau chiar să și-l achite; în cazul nostru, pedeapsa acuzatului Alexandru St. Răduț a fost redusă dela 9 ani la șase ani, pentru care lucru și găsim că în speță este cu totul aplicabil principiul cuprins în al. 3 al art. 32 cod penal, arătat mai sus.

S'ar putea obiecta că peste instanța de casare nu este o alta mai înaltă și că chiar în caz de casare, ea nu reduce și pedeapsa dată și că deci nu ne-am găsi în situațiunea prevăzută de lege.

Or, este exact că Inalta Curte de Casație este instanța supremă și că nu poate să reducă ea prima pedeapsă, însă reducerea acestei pedepse a operat-o instanța de trimitere, așa că efectul recursului făcut de acuzat a fost lucrativ și atâta cere legea.

Am putem spune chiar, ca să satisfacem nu numai spiritul, dar și litera legii, că și în ce privește reducerea, ultima instanță de judecată, noua Curte cu Jurați, prin faptul că are puteri depline și fără nici o legătură cu vechea decizie, ar putea să fie considerată și ca instanță mai înaltă, față de primele instanțe.

În afară de aceasta, nu se poate pretinde acuzatului să obțină dela instanța de recurs mai mult decât aceasta poate, în mod legal să dea, adică și reducerea. Cert este însă că recursul său a fost admis, iar consecința acestei admiteri și casării a fost, că la instanța de trimitere, el a obținut o pedeapsă mai mică decât cea din deciziunea casată.

A decide altfel, ar însemna, că deși legea vorbește în art. 32 cod penal de recurs ca de o cale de atac pusă la dispozițiunea acuzatilor, totuși, de îndată ce Inalta Curte nu poate să reducă și pedeapsa odată cu casarea, calea aceasta este întotdeauna inoperantă pentru acuzat; ba ceva mai mult, potrivit acestei interpretări, odată recursul folosit și admis, i se întoarce chiar împotriva, de îndată ce nu-i folosește întru nimic, el alegându-se și cu timpul dela prima decizie și până la casare, nesocotit în pedeapsă. Aceasta ar fi o curată inadvertență, ceea ce desigur că nu a putut să fie în intențiunea legiuitorului.

De altfel și Inalta Curte de Casație secția II prin deciziunea no. 596 din 1904, dă aceeași interpretare aliniatului de mai sus și asemenea și doctrina. (M. Papadopol sub art. 32 c. p.).

Pentru aceste motive, în neunire cu concluziunile d-lui procuror general, admite cererea făcută de condamnat, etc.

(ss) I. Muzicescu, P. Pantelimonescu,

Grefier, (ss) C. Ștefănescu

OPINIUNE

Sunt de părere să se respingă cererea condamnatului Alexandru St. Răduț de a i se calcula pedeapsa dela data deciziunii Curții cu Jurați, ce a fost casată pentru considerentul că noua pedeapsă ce s'a dat deținutului pe baza verdictului dat de ultima Curte cu Jurați nu echivalează cu o reducere de pedeapsă, caz numai în care operează art. 32 cod penal.

Ca să fie reducere de pedeapsă conform acestui text, înseamnă ca prima hotărâre de condamnare să nu fie abolită în urma apelului ori recursului, ci numai reformată în privința cuantumului pedepsei, care va fi redus.

În speță, deciziunea primă a Curții cu Jurați casată fiind, ea nu mai există, și faptul se judecă din nou, deci este vorba de o nouă judecare, absolut fără nici o dependență de prima condamnare care nu-și mai are ființă.

S'ar putea spune că dacă pedeapsa dată pe baza celui de al doilea verdict, este mai mică decât cea din deciziunea

casată, suntem exact în cazul unei reduceri de pedeapsă și deci trebuie s'aplicăm art. 32 cod. penal.

Dece n'ar echivala casarea cu o reducere de pedeapsă și în cazul când în urma celui de al doilea verdict pedeapsa s'a mărit? N'a fost deținutul tot în aceeași situațiune dela data primei decizii până la data celei de a doua?

Deci nu poate fi aplicat textul art. 32 cod. penal în caz de casare a primei instanțe ori decizii.

Pentru aceste considerațiuni, suntem pentru respingerea cererei.

Președinte, (ss) Const. M. Popescu,

NOTA. — Aplicațiunea art. 32 cod. penal a dat loc întotdeauna la serioase discuțiuni și putem spune, fără a exagera, că și astăzi se mai găsesc situațiuni privind acest text cari nu și-au primit o soluțiune definitivă în jurisprudență.

Toate aceste dificultăți provin pe deoparte din imperfecta redacțiune a acestui text, iar pe de altă parte din lipsa unui material doctrinal pus la punct.

Art. 32 cod. penal, în esența sa, este copiat după art. 23 și 24 din codul penal francez, în redacțiunea pe care o primiseră la 1832, texte cari au fost abrogate în 1892.

Dar dacă principiul inseris în art. 32 este identic cu cel ce se găsea înscris în cele două texte franceze, așa cum fuseseră modificate în 1832, în schimb limitele acestui principiu nu sunt aceleași în ambele legiuri.

Legiuitorul francez după ce statornicise în art. 23 că pedepsele privative de libertate temporare încep să curgă din ziua în care condamnatiunea va deveni definitivă, a adăugat în art. 24 o regulă aparte pentru invinuiții deținuti preventiv, referitoare exact la aceleași situațiuni cari sunt cuprinse în alin. 2 și 3 din art. 32 cod pen. român, dar limitată numai la condamnatiunile de închisoare corecțională (art. 24 c. fr. prevedea: „Néanmoins, à l'égard des condamnations à l'emprisonnement... etc.).

Legiuitorul nostru care copiasse scara pedepselor din codul penal francez și știa deci că „l'emprisonnement” nu înseamnă orice pedeapsă privativă de libertate, ci „închisoarea corecțională”, și deci nu poate fi invinuit de vreo inadvertență, nu a acceptat limitarea din art. 24 cod. pen. fr. adică aplicarea regulii privitoare la inculpații preveniți numai în cazul când sunt condamnați la pedeapsa închisorii corecționale, ci a extins această regulă la toate pedepsele (bine înțeles privative de libertate).

Că nu este vorba de o inadvertență a legiuitorului ne-o dovedesc și alte două elemente de ordin istoric și anume: 1) împrejurarea că în Condiția penală a prințului Barbu Știrbey compilată tot după codul penal francez, se prevede în art. 19 că excepțiunea privește și condamnatiunile pronunțate de curțile criminalicești (ale căror hotărâri se atacau la Inalta Curte de Casație conform art. 62 din proc. penală a prințului Știrbey). Așa dar, legiuitorul dela 1864 cunoștea dispozițiunea generală din condiția Știrbey și a menținut-o; 2) Art. 32 a fost modificat în 1874 păstrându-se însă același mod de exprimare generică (*durata pedepselor* iar nu *durata închisorii corecționale*) așa că nu e admisibil să presupunem că legiuitorul din 1874 nu s'ar fi apersevat de inadvertența legiuitorului din 1864, dacă realmente ar fi fost vreo inadvertență.

Așa fiind, înseamnă că regula din art. 32 alin. 2 și 3, în sistemul codului nostru penal, se aplică fără

deosebire tuturor pedepselor privative de libertate și deci în legiuirea noastră această regulă nu are caracterul de normă de excepție, ci de normă generală.

Acceptând această extindere, legiuitorul nostru a fost desigur bine inspirat, fiindcă rațiunea care impunea excepțiunea din alin. 2 și 3 ale art. 32, este aceea pe care au recunoscut-o întotdeauna însăși doctrina și jurisprudența franceză și anume: 1) că nu e nici logic, nici drept, să se întoarcă în contra celui condamnat întârzierea definitivărei condamnățiunii provenite din împrejurarea că celelalte părți au uzat de căile de atac, atunci când condamnatul a dat mulțumire pe condamnățiunea pronunțată; 2) că iarăși nu e nici logic, nici drept, să suporte cel condamnat consecințele întârzierii în definitivarea judecății penale, atunci când această întârziere a provenit din greșelile de judecată sau de procedură ale instanțelor inferioare, greșeli cari au fost recunoscute de instanțele superioare în urma căilor de atac folosite de condamnat.

Această rațiune, în ambele sale variante, rămâne întreagă și serioasă oricare ar fi condamnățiunea privativă de libertate și oricare ar fi instanța carea pronunțat-o. De aceea credem că legiuitorul nostru a fost consecvent în raționamentul său, atunci când a dat dispozițiunilor din art. 32 alin. 2 și 3 o eficiență generală. A creia deci pe cale de interpretare o abatere dela această eficiență generală, ar însemna nu numai să nesocotim spiritul legii, dar chiar și litera ei. Ceva mai mult, dispozițiunile despre cari ne ocupăm, ne având caracterul de norme substanțiale de *incriminare*, cari trebuiesc să fie interpretate în cadrul restrâns și specific fiecărei incriminări, ci caracterul de norme substanțiale de *disciplinare generică*, interpretarea lor trebuie să purceadă dela însesi principiile fundamentale ale legii penale și ca atare orice restrângere a unei astfel de dispozițiuni trebuie să fie: sau expres prevăzută, sau încuviințată de vreun principiu fundamental. Ori, în cazul de care ne ocupăm o excepțiune expresă nu există, după cum nu există nici vreun principiu fundamental, care să autorizeze vreă excepțiune pentru anumite condamnățiuni privative de libertate.

S'a obiectat că în cazul condamnățiunilor pronunțate de Curțile cu jurați, prin admiterea recursului prima condamnățiune devine inexistentă și deci urmându-se o nouă judecată, cu totul independentă, implicit nu mai poate fi vorba de o „*reducere de pedeapsă*” — cum cere art. 32 — din moment ce nu mai există pedeapsă anterioară. Această obiecțiune nu poate fi primită pentru următoarele considerațiuni:

a) Obiecțiunea este în primul rând netemeinică, fiindcă se sprijină pe ideea că anularea unei condamnățiuni ar însemna *neant*, cea ce nu corespunde nici realității faptelor, nici concepțiunilor juridice moderne. Condamnățiunea anulată nu este inexistentă ca fapt juridic, ci numai paralizată în eficiența ei de condamnățiune; ca fapt juridic existent ea întrerupe prescripțiunea, ea atrage incompatibilitatea de a mai judeca a celor ce au pronunțat-o, ea poate servi de bază unei acțiuni în desdăunare, ea servește drept limită de cele mai multe ori în gradarea condamnățiunii ce se va pronunța de instanță care judecă după casare, etc. etc.

Așa dar, atunci când o condamnățiune a fost anulată ea nu devine neant, și deci o comparațiune între pedeapsa care forma obiectul acelei condamnățiuni anulate și pedeapsa pronunțată prin noua condamna-

țiune este firește oricând posibilă și chiar necesară, pentru a vedea dacă cel condamnat a reușit sau nu să-și ușureze pedeapsa, sau după cum spune legea, dacă apelul sau recursul inculpatului a condus sau nu la o reducere de pedeapsă.

De altfel pretinsa independență a celei de a doua judecăți este numai aparentă, fiindcă desfășurarea procesului penal este unitară după cum unitar trebuie să fie rezultatul ei, așa încât nu se pot disocia momentele unui proces și nu se poate vorbi de independență lor, iar o comparație între rezultatul final și rezultatele inițiale ale procesului nu numai că este posibilă, dar este chiar inerentă unității procesului.

b) Obiecțiunea nu poate fi în al doilea rând primită fiindcă ea ar conduce la o sumă de consecințe absolut inacceptabile.

Astfel, dacă am admite că nu se mai poate vorbi de *reducerea pedepsei* oricâteori prin anularea condamnățiunii a dispărut pedeapsa anterioară și se procedează la o judecată nouă, independentă, atunci ar trebui să conchidem că art. 32 alin. 3 c. p. nu este aplicabil în următoarele cazuri:

1) Oricâteori judecă Curțile cu jurați, fie că faptele judecate sunt crime, delicta conexe, delicta politice sau delicta de presă;

2) Oricâteori Curtea de apel judecă în primă și ultimă instanță conform art. 493 pr. pen.

3) Oricâteori instanța de apel admitând apelul Ministerului public a condamnat pe un inculpat achitat de prima instanță.

În toate aceste cazuri, dacă condamnatul face recurs și câștigă recursul, iar la instanța de trimitere reușește să obțină o pedeapsă mai ușoară, după părerea pe care o combatem nu ar mai putea beneficia de dispozițiunile din art. 32 alin. 3, fiindcă pedeapsa anterioară fusese anulată. Cu alte cuvinte, art. 32 alin. 3 nu ar fi aplicabil decât numai în apel, fie direct, fie după casare; ori o atare limitare excesivă, nu rezultă nici din spiritul și nici chiar din litera legii. Argumentul că textul legii vorbește de: „*reducerea pedepsei de către instanța mai înaltă*” este prea de suprafață, fiindcă exegeza riguroasă a textului ne indică că prin aceste cuvinte, legea înțelege să spună că *reducerea pedepsei* trebuie să fie consecința cenzurei exercitate de instanța mai înaltă, iar nu că această instanță trebuie să pronunțe chiar ea *reducerea*.

Este ușor de constatat că legea vorbind de „*reducerea pedepsei*”, atunci când în aceiași dispozițiune se ocupă și de apel și de recurs, a folosit neîndemănatec o formulă eliptică. Într'adevăr, dacă ținem seamă de rațiunea dela care legea a purces și anume: că oricâteori condamnatul triumfă în căile de atac, trebuie să i se țină în seamă timpul dintre cele două judecăți, formula corectă pe care legea ar fi trebuit s'o folosească nu putea fi decât o formulă care să se potrivească, *secundum subjectam materiam*, cu natura fiecărei din cele două căi de atac; ori legea, după cum spunem mai sus, printr'o stângăcie a crezut că poate exprima desul de bine ideea de triumf în căile de atac vorbind de *reducerea pedepsei*. De aceea doctrina și jurisprudența au dat această semnificațiune largă cuvintelor folosite de legiuitor, ținând totdeauna seamă, în favoarea condamnatului, de timpul care a precedat orice cale de atac în care acesta a avut câștig de cauză.

De altfel, cuvintelor „*de instanța mai înaltă*” din textul românesc, — cuvinte cari lipsesc în textul francez, — au fost împrumutate din art. 19 al codului

Știrbey, care fără a voi să modifice în această privință *sensul și rostul* dispozițiunii pe care o copia din codul francez, căci modificarea nu-și avea rațiunea, a crezut desigur că prin adăogirea acestor cuvinte împri-mă textului o mai mare precizie, iar legiuitorul dela 1864 a crezut și el la fel.

c) În fine, obiecțiunea pe care o combatem nu poate fi primită fiindcă scindează fără nici o rațiune aplicațiunea art. 32.

Intr'adevăr, dacă am presupune că un condamnat de o Curte cu jurați ar da mulțumire pe condamnățiune, însă Ministerul public ar face recurs și ar obține casarea, pedeapsa, conform art. 32 alin. 2, va curge dela prima condamnățiune, fiindcă așa ne spune textul. Așa dar deși condamnățiunea a fost anulată, deși se procede la o nouă judecată independentă, totuși pedeapsa va curge dela data primei condamnățiuni. Iată deci că nu e nevoie să existe o pedeapsă anterioară cu eficiența juridică pentru ca art. 32 alin. 2 să fie aplicabil. Și atunci dacă acest lucru este posibil în cazul alineatului 2, de ce nu mai este posibil în cazul alin. 3 ?

Și într'un caz și în altul, condamnățiunea a fost anulată, și într'un caz și în altul se procede la o nouă judecată și într'un caz și în altul legea vrea ca începerea pedepsei să curgă dela data primei judecăți și atunci pe ce temei putem ignora prima condamnățiune în cazul alin. 3 ? Nu credem că există vreunul

Iată deci împărțăm în totul soluțiunea adoptată de majoritate prin deciziunea de mai sus.

VINTILA DONGOROZ

RECENZII

Fadda, Porro, Raimondi, Vedani. Prima raccolta completa della giurisprudenza sul codice civile.

Distinsul profesor de drept civil al Universității din Napoli, directorul revistei „Monitore dei Tribunali”, primul președinte al Curții de Apel și un reputat avocat, au întrunit sforțările lor de reprezentanți ai doctrinei, publicistice, magistraturii și baroului spre a da o adnotare sistematică și completă, cu indicarea întregii bibliografii, a codului civil italian. Primele șapte volume de câte circa 800—1000 pagini au apărut în editura *Società editrice Libreria*, Milano, Via Ausonio 22, ajungând până la art. 1577 cod. civ. ital. (jurământul estimatoriu).

* * *

Dr. Max Lederer: Grundriss des österreichischen Sozialrechts.

Intr'un volum de XXIV—648 pagini în 8°, prețul 28 shillingi, apărut în ediția Österreichische Staatsdruckerei (Imprimeria de Stat austriac) din Vienna I Seierstätte 24, autorul, fost șef de secție în Ministerul austriac al ocrotirilor sociale, ne dă un adevărat tratat de drept social austriac, cuprinzând, pe lângă o parte introductivă referitoare la noțiunea, obiectul, evoluția, izvoarele și bibliografia dreptului social, studii largi și documentate cu privire la Contractul de muncă, organizația și jurisdicția muncii, legislația de ocrotire a muncii, asigurările sociale, șomajul, etc.

* * *

Alex. Al. Volansky: Essai d'une définition expressive du Droit basée sur l'idée de bonne foi, Paris Librairie de jurisprudence ancienne et moderne Ed. Duchemin 18 rue Souf-

flot. Intr'o lucrare de 589 pagini, plus 14 de bibliografie, autorul, după ce arată necesitatea unei definiții expresive a dreptului într'o vișme în care toate noțiunile sunt supuse unei critici necruțătoare, spre a se răspunde definiției dată de comisarul poporului rus la departamentul justiției: „Dreptul este un sistem de relații sociale care răspunde intereselor clasei stăpânitoare și stă sub ocrotirea forței organizate a acestei clase”, își propune a face o analiză tehnică a definiției expresive a dreptului, arătându-i elementele constitutive, formularea și fundamentul etic spre a justifica apoi ca criteriu și substrat al noțiunii de drept buna credință.

O lucrare documentată și de o înaltă valoare morală.

* * *

Buletinul muncii și asigurărilor sociale, anul XII, no. 7—9, 175—58 pag. de studii, statistici, proiecte și informațiuni și două monografii: criza economică și clasa muncitoare de Ministrul muncii D. R. Ioanițescu și Femeia muncitoare în fața crizei economice, de Catherina Cerkez.

A. V.

La 19 cor. va apare în Editura *Curierul Judiciar*. **CODUL FINANTELOR LOCALE** de *Romul G. Popp* Doctor în Drept, Avocat Rapor or la Cameră la Legea Finanțelor Locale.

CUPRINZÂND:

LEGEA PENTRU ORGANIZAREA FINANTELOR LOCALE, publicată în Monitorul Oficial No. 88 din 14 Aprilie 1933, explicată și comentată, însoțită de desbaterile parlamentare, Expunerea de Motive, Avizul Consiliului Legislativ, Raportul dela Cameră și Senat discursurile subsecretarului de Stat dela Ministerul de Interne și a Raportorului în Adunarea Deputaților, legile și jurisprudența în legătură cu finanțele locale și un Index alfabetic.

LEGEA ASUPRA CONTABILITĂȚII PUBLICE ȘI ASUPRA CONTROLULUI BUGETULUI ȘI PATRIMONIULUI PUBLIC.

LEGEA PENTRU PERCEPEREA ȘI URMARIREA VENITURILOR PUBLICE. Prețul 120 lei

A apărut

LEGEA ASUPRA CONTRACTELOR DE MUNCĂ comentarii, jurisprudență, Index alfabetic etc. de D-CORNELIU P. UDREA, judecător, în colaborare cu D-I IOSIF ABRAHAM, avocat și D-I VICTOR MARȚIUȘ, avocat. Prețul lei 120. La *Curierul Judiciar* comenzile.

A apărut în editura „*Curierul Judiciar*”.

LEGEA PENTRU REPRIMAREA UNOR NOUI INFRAȚIUNI CONTRA LINIȘTEI PUBLICE cu modificările din 9 Martie 1933. de I. Gr. Periețeanu și Alfred Fulga.

Prețul Lei 190.

Va apare:

În Editura *Curierul Judiciar* **CONTRACTUL INDIVIDUAL DE MUNCĂ**, analiza lui în cadrul legilor și regulamentelor în vigoare, de E. Cristoforeanu.